Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. - ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 92
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 3 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
ΟΔΟΣ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 15.— Ἑξάμ. δρ. 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 20.— » » 10
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολ. 4.— » δολ. 2
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ
Συντάκται καὶ συνεργάται οἱ καλλίτεροι καὶ γνωστότεροι τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφων.
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Δ. ΓΕΝΟΒΕΛΛΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ALBUM

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΙΠΑ

Λοιπὸν τὸν εἴδατε ἐπὶ τέλους τὸν Πάπαν; .. Ὄχι;... Ἀπελπιστικώτατον αὐτό, κύριοί μου. Φαίνεται ὅτι δὲν εἶσθε καθόλου τῆς μόδας ἄνθρωποι, δεδομένου ὅτι ἡ Αὐτοῦ Ἁγιότης εἶνε très-en-vogue σήμερον, καὶ νὰ τὸν βλέπῃ κανεὶς ἀποτελεῖ τὴν dernier cri τῆς μόδας. Ἡ σύγχρονος καὶ παντοδύναμος αὐτὴ θεα, ἡ τὰ πάντα δρῶσα καὶ ἐπιτρέπουσα μάλιστα καὶ εἰς τοὺς ἄλλους νὰ τὰ δρῶσι, ἡ θεᾷ τοῦ τρανσπαράν καὶ τῆς γύμνιας, περὶ τῆς ὁποίας φριχτὸν λάθος ἔκαμε νὰ μὴ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν Ἀποκάλυψίν του ὁ Ἰωάννης, ἐκδικεῖται, βλέπετε, τὸν Ποντίφηκα. Πέρυσι αὐτὸς τῆς ἐπετέθη μὲ τὰς περιφήμους δηλώσεις του κατὰ τοῦ νεκροῦ καὶ τὴς πολυτελείας — τὰς ἐνθυμεῖσθε. Ἐφέτος αὐτὴ τὸν λανσάρει ὡς τὴν καλλιτέραν creation της καὶ ἐπιβάλλει εἰς ὅλους τοὺς πιστούς της νὰ τὸν ἰδοῦν. Θεία Νέμεσις! Ναί, μὰ πῶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν ἴδῃ κανείς, ποὺ ὁ εὐλογημένος εὑρίσκεται εἰς τὰς Ρώμας καὶ ἂν ὅλαι αἱ ὁδοὶ ἄγουσιν εἰς τὴν Ρώμην, δὲν ἄγουσιν ὅμως ὅλαι καὶ εἰς τὸ Βατικανόν, ὅπου ἔχει διπλοκλειδωθῆ καὶ δὲν δέχεται ὅποιον κι' ὅποιον.

Φαίνεται ὡς τόσο ὅτι πολλαὶ κυρίαι τῶν Ἀθηνῶν κατορθώνουν νὰ τὸν ἰδοῦν, δίχως νὰ κουνηθοῦν καθόλου ἀπὸ τὴν θέσιν των καὶ πολὺ νεγκλιζὲ μάλιστα. Πῶς στὴν ὀργὴ τὰ καταφέρουν, μυστήριον δι' ἡμᾶς τοὺς ἄνδρας! Τόσον μυστήριον ὅσον καὶ ὁ γάμος, τὰ παρόμοιά του καὶ τὰ παρεπόμενα, ὡς καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παράγωγα. Τὸ δίχως ἄλλο ὁ ἐπὶ γῆς ἀντιπρόσωπος τοῦ θυρφοροῦ τοῦ Παραδείσου εἶνε, φρονῶ, πολὺ galant ἄνθρωπος διὰ νὰ δείχνῃ τόσην προτίμησιν εἰς τὶς κυρίες. Γι' αὐτὸ καὶ ὅλες εἶνε ξετρελλαμένες μαζί του. Μία γνωστή μου νεόνυμφος μοῦ ἀνεκοίνωσεν ἐμπιστευτικῶς ὅτι ἀπηρνήθη πλέον τὸ σῶζο καὶ προσεχώρησεν ὁρθοστικὸς εἰς τὴν βενεδικτίνην.

—Ἔνεκα τοῦ βροχεροῦ καιροῦ μήπως;

—Ὄχι, ἀλλὰ γιατὶ μοῦ θυμίζει τὸ ὄνομα τοῦ Πάπα. Βενέδικτος, νομίζω, δὲν λέγεται;

Φαντάζομαι ὅτι ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ἡ κυρία θὰ εὑρίσκετο εἰς τρομερὰ δύσκολον θέσιν ἂν Ποντίφηξ ἦτο σήμερον Πῖος ὁ Ἰ'. Ἐκτὸς ἐὰν καλαμπουριστὶ προσέφευγεν ἀδιακρίτως εἰς κάθε πιστό. Τὸ γεγονὸς ὁπωσδήποτε ἀπομένει ὅτι δι' ἡμᾶς τοὺς πτωχοὺς διαβόλους τοῦ ἄρρενος φύλου, δὲν ὑπάρχει ἐπὶς νὰ ἰδοῦμε τὸν Πάπαν. Πρέπει ὅμως νὰ προασπίσωμεν τὰ συμφέροντά μας, φροντ ζοντες πίσω θυείᾳ νὰ ἴδωμεν τοὐλάχιστον καμμίαν Πάπισσαν, τὴν γνωστὴν Ἰωάνναν, ἢ κάθε ἄλλην Ἄνναν, Ἀνονύλαν, Ἀννέταν καὶ τὰ λοιπὰ Ἀλλέως τὰ εἰμεθα ἀννάξιοι καὶ λεγόμεθα ἄνδρες.

Τοὐλαχιστον οἱ ἱερωμένοι τὸ κατενήσαν ἐγκαίρως αὐτὸ καὶ ἐτέθησαν ἐν ἱερᾷ σπουδῇ εἰς ἀναζήτησιν παπαδέας, ὅπως λέγει ὁ Ἀγκαθάγγελος, ἡ κοινότερον παπαδᾶς, χωρὶς βέβαια τὰ ὑποκοριστικά της. Ἤδη μετὰ τὸν ἐπίσκοπον Θεουπόλεως καὶ τὴν Ἐλπινίκην του, δεύτερον κρούσα ἐσημειώθη εἰς τὴν Χίον: ἔνας ἐκ τῶν ἐκεῖ ἱερέων, κοίτοι ἔγγαμος καὶ μὲ πολλὰ παιδιά, ἀπήγαγε τὴν ἐρωμένην του καὶ ἀπέδρα εἰς Ἀμερικήν. Πρὸ ἑβδομάδος δέ, ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, συνελήφθη ἕνας ἱερομόναχος, νομίζω, ὁ ὁποῖος ἐπωφελησθεὶς τοῦ περὶ τὸν Πάπαν θορύβου, κατώρθωσε νὰ παρασπλανήσῃ διάφορα θήλεα, ἀπήγαγε μάλιστα καὶ μίαν κόρην τῆς ὁδοῦ Μακεδονίας, ἡ ὁποία δὲν ἀνευρέθη μέχρι τοῦδε. Τὴν κατέφαγε τὸ θηρίο! Τὸν παρομοίασαν μὲ τὸν τρομερὸν ρῶσσον καλόγηρον Ρασπούτιν ὁ ὁποῖος ἐπρόσβευεν ὅτι, διὰ νὰ βδελυχθῇ μία γυναῖκα τὴν ἁμαρτίαν, πρέπει προηγουμένως νὰ τὴν γνωρίσῃ καὶ νὰ κυλισθῇ ὁλόκληρον εἰς αὐτήν. Προικισμένος δὲ καθὼς ἦτο ἐκ φύσεως μὲ τρομερὰν ἀντοχὴν καὶ ζωπυρούμενος ἀπὸ τὸ θεῖον πῦρ τῆς πίστεως, εἶχεν ἀνιλλάβει μόνος του νὰ ἐφαρμόζῃ ἐμπράκτως τὴν θεωρίαν του, φθάσας μάλιστα, ὅπως λέγεται, καὶ μέχρι τοῦ κοιτῶνος τῆς Αὐτοκρατείρας. Ὁ ἰδικός μας καλόγηρος ὑπῆρξεν ἀτυχῶς ἀτυχέστερος ἀπὸ τὸν Ρασπούτιν. Πιθανὸν μὲν νὰ ἔκρυβεν ὑπὸ τὸ ράσον του τὸν ἴδιον Βεζούβιον πίτεως, ἀλλὰ δὲν ἐξέλεξε καλὴν τακτικήν. Ἔπρεπε νὰ ξεύρῃ ὁ ἱεροσολογιώτατος ὅτι εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις ἀρχίζουν πάντοτε ἐκ τῶν ἄνω καὶ προχωροῦν σιγὰ σιγὰ πρὸς τὰ κάτω, οὐδέποτε δὲ ἀντιθέτως. Εἰς αὐτὸ ὀφείλεται ἡ ἀποτυχία του καὶ τώρα, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι βλέπουν τὸν Πάπαν, ἀυτὸς κάθεται μέσα καὶ βλέπει ἀτλῶς ἀπ' ἔξω... Ἂς τὰ βλέπῃ ὁ Πάπας αὐτά!

Ὁ ΠΥΜ.

ΑΠΟ ΤΑ "ΡΟΥΜΠΑΓΙΑΤ,,

Ἀπ' τὸ Καλέμι ὅτι γραφτεῖ ποτέ του δὲν ἀλλάζει
βαρυθυμιὰ κι' αὐτὸ πολλὴ σὲ φέρνει σὲ μαράζι,
κι' ἂν στὴ ζωή σου μείνει αὐτὸ παντοτινὸ σκέλετι
δὲν αὐγατίζει τὴ ζωή, μηδὲ σταλιὰ τῆς βάζει.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Κι' ἔπειτα μοῦ λέτε γιατὶ ζητῶ ὁλόκληρα τὰ ὀνοματεπώνυμα, τὰ ψευδώνυμα καὶ τὰς διευθύνσεις ὅλων ὅσοι μοῦ στέλλουν ἔργα πρὸς ἔγκρισιν. Ἂν δὲν τὰ ἐζητοῦσα αὐτὰ πῶς θὰ ἤξευρα ὅτι «Ροδοδάκτυλος Ἠὼς» εἶνε ὁ Γεώργιος Πασσᾶς διαμένων ἐν Ἀθήναις, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἔγκρισίν μου, τί νομίζετε ὅτι εὑρῆκε ὁ ἀγαθώτατος ν' ἀνιγράψῃ; Ἕναν ἡμεροδείκτη! Μάλιστα, ἕναν ἀπὸ τοὺς 20λέπτους ἐκείνους ἡμεροδείκτας, ποὺ ἐλῆν ὀπισθίαν ὄψιν κάθε φύλλου ἔχουν ἄλλοτε συνταγὰς μαγειρικῆς καὶ ἄλλοτε λαϊκὰ τετράστιχα! Μοῦ ἀντέγραψε δύο ἀπ' αὐτὰ καὶ μοῦ τὰ ἔστειλε ὡς δικά του, δίχως νὰ κοκκινίσῃ. Ὑποτίθεται δὲ ὅτι εἶνε νέος μὲ φιλότιμο καὶ ἄξιο πρέπειαν. Λαμπρά! Ὁπωσδήποτε τὸν ἐπέρασα κι' αὐτὸν εἰς τὸν μαυροπίνακα τῶν λογοκλόπων καὶ δὲν θὰ ξαναδεχθῶ ἔργα του πρὸς δημοσίευσιν, ἔστω καὶ ἂν εἰς τὸ μέλλον εἶνε δικά του, διότι δὲν τοῦ ἔχω πλέον καμμίαν ἐμπιστοσύνην. Αὐτὸ γίνεται δι' ὅλους τοὺς ἀνακαλυπτομένους ὅτι ἀντιγράφουν. Καὶ αὐτὸς μὲν εἶνε τὸ νούμερο πρῶτο, πιὸ κάτω εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦ Λευκώματος ὑπάρχει καὶ τὸ δεύτερον.

Ἐγκρίνω τὰ ποιήματα τῶν κ.κ. Σ Κονιδάρη, Χ. Μαρκέτου καὶ Ν. Γριπονησιώτη.

Διὰ νὰ δημοσιευθῇ, δὶς Χιλιάνα, μοῦ χρειάζεται ὄχι μόνον τ' ὄνομά σας, ἀλλὰ καὶ τ' ὄνομα τοῦ συγγραφέως εἰς τὴν ὁποῖον ἀνήκει τὸ μετσφρασμένον διήγημα ποὺ μοῦ στέλλετε. Τὸ ὕφος του εἶνε Ρισπένειον, πάντως ἡ ἐκλογή σας εἶνε καλή.—Στιχουργικῶς εἶνε ἐλαττωματικόν, κ. Α. Καφέτα· φαίνεται ὅτι δὲν τὸ ἔδουλέψατε ὅσον τὰ προηγούμενα. — Καὶ τοῦ δικοῦ σας κ. Δ. Ζινίδη, οἱ στίχοι ἔχουν λάθη, χασμωδίες κλπ.—Δὲν εἶνε καλὰ τὰ δικά σας κ. κ. Γ. Χρηστίδ, Χ. Γαλατ. καὶ Θαλασσοπόρε — Τὰ δὲ δικά σας ποὺ μεγάλα κ. κ. Χ. Γιαννουλόπουλε καὶ Δ. Βοϊνοβιτ. — Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι καὶ τὰ μουσεῖα καὶ τὶς ἐξοχὲς ὄχι, κ. Γιαννῆλε, ἀλλ' ἀπ' τὴ σκανδαλιάρικη κοσμικὴ τοῦ Παρισιοῦ κίνησι, ἀπὸ τὶς γυναῖκες του καὶ τὰ γλέντια του στέλνετέ μου τὰ πιὸ ἐνδιαφέρουτα, συντομογραμμένα πάντοτε.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΑ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

Προεκηρύχθη διαγων σμὸς ἔργων τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ ἐδοθησόμενον προσεχῶς «Ἀναμνηστικὸν Λεύκωμα». Πρὸς τοῦτο κάθε ἀναγνώστης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ στέλλῃ ἓν ἢ περισσότερα ἔργα του, τὰ ὁποῖα ἐγὼ θὰ ἐγκρίνω ἢ θ' ἀπορρίπτω ἀμέσως μὲ τὴν λήψιν των. Τοιουτοτρόπως; ὁ ἀποστολεὺς θὰ γνωρίζῃ ἂν θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ Λεύκωμα ἢ ὄχι καὶ εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ στέλλῃ ἄλλα. Πάντως; τοῦ ἰδίου ἕνα μόνον ἔργον εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιευθῇ. Προθεσμία ἀποστολῆς μέχρι τῶν μέσων προσεχοῦς Νοεμβρίου. Ἐτειδὴ καὶ ὁ διαγωνισμὸς τοῦ «Ὕμνου πρὸς τὴν Γυναικείαν Καλλονὴν» εἶνε συναφής, παρατείνεται καὶ αὐτοῦ ἡ προθεσμία ἕως τότε. Δικαίωμα συμμετοχῆς καὶ εἰς τὸν μὲν καὶ εἰς τὸν δέ, διὰ κάθε ἔργον ξεχωριστά, δραχμὴ μία.

Τὸ ποίημά σας διὰ τὸ Λεύκωμα θαυμάσιον, δ)νὶς Μιριάντα· τὸ ἐγκρίνω ἀνεπιφυλάκτως.— Καὶ τὸ δικό σας ἐγκρίνεται δ)νὶς Ἐλ Παπαχριστοπούλου καὶ θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ Λεύκωμα. —Ἐγκρίνεται τὸ «Στάξε» κ. Ι. Κατσούλη. —Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ στείλετε κ. Αὔρα, κάτι ἄλλο ἐξ ἴσου σύντομο καὶ καλογραμμένο, ἀλλὰ μὲ περισσοτέραν πλοκήν, ἐκτὸς ἂν προτιμᾶτε κανένα λυρικὸ πεζοτράγουδο. —Ἑαράντα οἱ στίχοι καὶ μὲ τὰ διάκενα, τὸν τίτλον καὶ τὴν ὑπογραφήν, πενῆντα, πολὺ μεγάλο, κ. Γ. Βαρελᾶ. Ἐκτὸς τούτου τὰ 4στιχα 3, 4, 5, 6; 7 πολὺ καλά, μὲ συνοχὴν καὶ γοργὴν ἐξέλιξιν. Τὰ ἄλλα εἶνε κάπως ἀσύνδετα μεταξύ των, μὲ μερικὲς λέξεις («γαληνιὰ» κλπ.) καὶ φράσεις («τ' ἀσημένια πανιὰ μέσ' στὴ βάρκα του ρίχνει» —ποῦ τὰ εἶχε προηγουμένως;) ἀκαθόριστες ἢ ὑπερτολμηρές. Δέστε το σφιχτότερα, συντομεύσετέ το, καὶ θὰ τὸ ἐγκρίνω. —Αὐτό, κ. Νίκου, μολονότι καλὸ στὴ διατύπωσι, ἔχει θέμα πολὺ συνηθισμένο, χωρὶς ἐνδιαφέρον. Θέλω κάτι πιὸ πρωτότυπο καὶ δυνατό.— Ἡ. «Ἀμοιρη», κ. Ψαρρᾶ, εἶνε μία κοινοτάτη ἐρωτικὴ αὐτοκτονία, ποὺ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ γίνῃ διήγημα καὶ πολὺ περισσότερον νὰ δημοσιευθῇ. Ἔπειτα εἶνε πολὺ μεγάλο.— Πρέπει νὰ μοῦ στείλετε ἄλλο πιὸ καλό, μὰ πολὺ-πολὺ πιὸ καλὸ γιὰ νὰ τὸ ἐγκρίνω, κ. Α. Χριστοφίλη.

Πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ἀπὸ ὅλους ὅτι διὰ νὰ δημοσιευθοῦν ἔργα των εἰς τὸ Λεύκωμα πρέπει νὰ εἶνε ἐξαιρετικῶς καλά, καλλίτερα κι' ἀπ' ὅσα των δημοσιεύονται εἰς τὴν «Σφαίραν». Ἂν εἰς τὸ περιοδικὸν χωρῇ ἐπιείκεια, προκειμένου περὶ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΑΝΗΣΤΗΝ

III

Ὄχι, ἀγαπητή μου δεσποινίς, δὲν μ' ἐκουράσατε καθόλου μὲ τὶς χαριτωμένες ὅσον καὶ λογικὲς ἀπορίες σας περὶ τῆς μελλούσης συζυγικῆς ζωῆς σας. Ἀπ' ἐναντίας θὰ ἦτο πολὺ εὐχάριστον ἂν ὅλαι αἱ μνησταὶ ἐφρόντιζαν νὰ ξεδιαλύνουν τὰς ἀναλόγους ἀπορίας των, διὰ νὰ μὴν εὑρεθοῦν κατόπιν πρὸ ἀπογοητεύσεων. Ἐγὼ δ' εὐχαριστοῦμαι νὰ μεταδίδω εἰς τὰς ἀναγνωστρίας καὶ τοὺς ἀναγνώστας μου τὰ διδάγματα μὲ τὰ ὁποῖα μ' ἐφωδίασεν ἡ πεῖρα ἐπὶ τοῦ τόσον λεπτοῦ αὐτοῦ πράγματος ποὺ λέγεται αἰσθηματισμός.

Ὁπωσδήποτε καιρὸ ἐῖνε νὰ τελειώνωμεν, μὲ τὸ σημερινόν, δεσποινίς, γιὰ σᾶς κυρίας, διότι ὡς μνηστὴ καὶ ὡς μελλόνυμφος ἔχετε καὶ ἄλλας ἀσχολίας, ἢ τοὐλάχιστον ὀφείλετε νὰ ἔχετε.

Καὶ λοιπὸν σᾶς ἐπαναλαμβάνω τὴν βεβαιοσίν μου ὅτι ἠμπορεῖτε νὰ παραδόσετε μὲ κάθε ἐμπιστοσύνην τὴν ἀθωότητά σας εἰς τὸν τουφερὸν κύριον, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς μυήσῃ εἰς τὸν ἔρωτα. Ἐπίσης θὰ σᾶς συμβουλεύσω νὰ ἐπιστήσετε ὅλην τὴν προσοχήν σας εἰς τὸ «κοστοῦμι» σας. Μία γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾶ καὶ ἀγαπᾶται πρέπει νὰ εἶνε πάντοτε ἕτοιμη εἰς τὰς ἀπροσδοκήτους... συνενεύξεις· μετὰ τὰ τριανταπέντε του χρόνια, ὁσάκις ἕνας ἄνδρας κρατεῖ ἕνα...θέμα συνδιαλέξεως, ἐννοεῖ νὰ ἐπωφελῆται ἀμέσως αὐτοῦ, ἀτὸ φόβον μήπως ψυχανεθῇ ἡ θέρμη τῆς συνδιαλέξεώς του· γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἶσθε πάντοτε ἕτοιμη, προετοιμασμένη, πρόθυμη· μὴν προκαλεῖτε τὴν διαχυτικὴν κωζεφί, μὴν παραλείπετε ὅμως ποτὲ νὰ τὴν ὑποβοηθῆτε, ὁσάκις τὴν προκαλεῖ ὁ σύζυγός σας. Ἐὰν ὁ σύζυγός σας φαίνεται νὰ θέλῃ ν' ἀποσυνθῇ, μὴ θυμώνετε, διότι ἂν σᾶς ἴδῃ δυναρεστημένην θὰ στενοχωρηθῇ καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ ἀφορμὴ ν' ἀρχίσουν οἱ γρίνιες. Ἄλλως τε μία γυναῖκα κατσουφιασμένη χάνει πολὺ ἀπὸ τὸ θέλγητρόν της· νευριάζει καὶ τὸν ἄνδρα της. Μία κοκέττα δὲν εἶνε ποτὲ θλιμμένη. Τὸ χαμόγελο πρέπει πάντα ν' ἀνθίζῃ εἰς τὰ χείλη σας καὶ νὰ εἶσθε εὐδιάθετος.

Ἔτσι, ἀγαπητὴ δεσποινίς, θὰ συγκρατήσετε ὅσον εἶνε δυνατὸν περισσότερον τὸν ἄνδρα σας ἀπ' τὶς συνηθισμένες ἀπιστίες καὶ θ' ἀργήσετε πολὺ νὰ τοῦ προκαλέσετε τὴν κόρον.

Καὶ τώρα χαίρετε, δεσποινίς, καὶ προσπαθῆστε νὰ προπονηθῆτε καλὰ εἰς τὸν χορὸν τοῦ Ἡσίου.

ΡΟΜΕΟ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Σ' ἕναν ὁλόδροσο μπαξὲ θάλλαν καμαρωμένα
γιούλια, πανσέδες, γιασεμιά, κρινάκια μυρωμένα.
Καὶ σκόρπιζαν μεθυστικὸ μύρον δλόγυρά τους
τρανὴ κι' ὑπέροχη ὡμορφιὰτ' ἄπειρα θέλγητράτους.

Μοιάζ' ὁ μπαξὲς μὲ τὴν νιαρδιὰ ποὺ ζῇ μὲτὰ ὄνειράτης
καὶ τ' ἀνασταίνει στορυκὰ· μὰ ὅπως ὁ διαβάτης
ποὺ ξεφυλλίζει λούλουδα ἔτσι περνάει ὁ χρόνος
σβύνει ἐλπίδες ὄνειρα καὶ μένει πάντα ὁ πόνος.

Κυπαρισσία *Δομνίκη Α. Ζαλέ*

ΜΑΚΑΡΙ!

Παρθένε' ἀγγελοκάμωτη πόζκει στολίδια τόσα
καὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ κορμιοῦ, κι' ἐγὼ δὲν ἐῖρωπόσα
ποὺ πέφτουνε γιὰ δάκρυα σὰν κλαῖς μαργαριτάρια
κι' ἀνθοβολοῦν στὸ διάβα σου καὶ τ' ἄδροσα λιθ ἰρια
ποὺ ὅσα ἀγγέξῃς γίνονται ἀσῆμι καὶ χρυσάφι
κι' ὅ,τι καλὸ στὸν κόσμ' αὐτὸν γιὰσὲ ἀπ' τὴμοίραγράφῃ
ποὺ μὲ τὴν ὁμορφάδα σου θαμκόνεις καὶ τὸν ἥλιο
κι' ἐχεις δυνάμια ἀστραφερὰ π' ἀξίζουν καὶ βασίλειο
νοικοκυροῦλα μου καλή, τῆς γειτονιᾶς καμάρι,
μακάρι νἄμουνα ἐγὼ ὁ νιὸς ποὺ θὰ σὲ πίῃ!..

Μυτιλήνη *Παῦλος Βενέτης*

Ὁ ἁ τόμος τῆς «Σφαίρας» χαρτόδετος, πωλεῖται εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἀντὶ δραχμῶν 12.

βιβλίου δὲν χωρεῖ καιμία. Καί ..μὴ χειρότερα, ποὺ λέτε, κ. Μ. Χ. Ρώτερε ἢ Γ. Καπουρνιώτη ἐκ Βόλου! Ν' ἀντιγράφετε ὅταν πρόκειται περὶ διαγωνισμοῦ, ὅπως εἰς τὸν τελευταῖον, δὲν σᾶς τιμᾶ βέβαια, ἀλλὰ δὲν εἶνε τόσο μεγάλο τὸ κακό. Ν' ἀντιγράφετε ὅμως τὸν Σταμ. Σταμ. προκειμένου τὸ ἀντιγραφὲν νὰ δημοσιευθῇ εἰς βιβλίον ποὺ θὰ μείνῃ καὶ θὰ διαβάζεται χρόνια καὶ χρόνια, αὐτό, σᾶς βεβαιῶ, δὲν τρώγεται. Εἴσθε ἀνεπίδεκτος φαγώματος καὶ χονεύσεως, ποὺ δὲ περισσότερον διότι ἀπὸ τὶς προσθῆκες καὶ μεταβολὲς ποὺ ἐκάματε σ' αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἀντεγράψατε ἀνεπλήφθην ὅτι θὰ ἤμορφοῦσε νὰ γεννήσῃ ἕνα καλὸ εὐθυμογράφημα τὸ μυαλό σας ἂν τὸ ἔβασανίζατε λιγάκι. Ὁρίστε, εἰσθε εὐχαριστημένος τώρα ποὺ δὲν θὰ ξαναδεχθῶ ἔργα σας; Ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν εἶμαι.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΣΥΝΤΑΓΕΣ

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

(Ἐκ τῆς γραφῆς ἐπεξῆ γεῖται ὁ χαρακτὴρ. Ἀπαντήσεις μόνον εἰς ψευδώνυμα. Διὰ κάθε ἀνάλυσιν χαρακτῆρος δέον νὰ ἐσωκλείωνται δρ. 2).

Ἰσχυρογνώμονα. Θεσσαλονίκην. — Τὸ ψευδώνυμόν σας δὲν διαφωνεῖ πρὸς τὸν χαρακτῆρα σας, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη σας δὲν προέρχεται ἀπὸ ἐπιπολαιότητα χαρακτῆρος, ἀλλὰ διότι συνηθίζετε νὰ σταθμίζετε καλῶς τὰ πράγματα καὶ κατόπιν νὰ ἐκφέρετε γνώμην. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι κανμιὰ φορὰ ἡ γνώμη σας δὲν εἶνε σφαλερό, ἕνας θετικὸς δὲ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ θυσιάζῃ τὰς ἀτομικάς του γνώμας εἰς τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Βίσμαρκ κάτι ἔχει εἰπῆ γι' αὐτό. Κατὰ τὰ ἄλλα εἶσθε τέλεια ἀνδρικοῦ χαρακτῆρος.

Λενίν.— Χαρακτὴρ ἁπλός, ἀνεπιτήδευτος, ντόμπρος καὶ θαρραλέος. Ἔχετε ἀτομικὴν ἀξιοπρέπειαν ὅσην χρειάζεται, εἶσθε μπαταγιέρ, περιφρονεῖτε διαφόρους κοινωνικὰς προλήψεις καὶ τύπους. Γι' αὐτὸ σᾶς βρίσκουν κάπως παράξενον καὶ παραδοξολόγον. Ἡ ἐλληκρίνεια, βλέπετε ἔχει καταντήσει παραδοξολογία σήμερα.

Ὀθέλλον. Δομένικον.—Εἶσθε νεαρὸς καὶ βιάζεσθε νὰ γίνετε σοβαροπρεπὴς κύριος. Μυαλὸ περιωρισμένο, στερεὰ προσκόλλησις εἰς τὰ πατροπαράδοτα, τέλειος τύπος σημερινοῦ μικροαστοῦ. Ὁ χαρακτὴρ σας ἐν τούτοις εἶνε καλός, ἀγαθὸς καὶ συμπαθητικός.

Γιάνην Ἀγιάννην. Ἔδεσσαν.— Εἶσθε ἐξυπνος, ἀλλὰ καὶ πονηρός. Δὲν δείχνεσθε ὁποῖος εἶσθε, προσποιεῖσθε πολὺ καὶ καλὰ ὅμως καὶ δι' αὐτὸ ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ σᾶς ἐκτιμοῦν ὡς εἰλικρινῆ. Χαρακτὴρ σοφιστικός, ἐλαστικός, ἐγωιστικός. Σᾶς ἀρέσουν αἱ ἀτελείωτοι συζητήσεις ἐπὶ θεωριῶν, ἐκφέρετε γνώμας ἀρκετὰ σοφάς, αἱ ὁποῖαι ὅμως δὲν ἀποδεικνύονται πολὺ στερεαὶ ὅταν φθάσῃ τὸ στάδιον τῆς πράξεως. Πουλᾶτε δηλαδὴ εὔκολον σοφίαν. Ὁπωσδήποτε κατὰ βάθος εἶσθε ἠθικός, ἐνῶ θὰ ἔλεγατε τὴν δύναμιν νὰ εἶσθε καὶ ἀνήθικος ἐὰν ἠθέλατε.

Ἡ Γραφολόγος

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ!

Μεσάνυχτα εἶνε, ὦ ἀγαπημένη μου!...Μεσάνυχτα μιᾶς φεγγαρόλουστης νύχτας μιᾶς ὥμορφης μαγευτικῆς βραδυᾶς. Μεσάνυχτα κτυπάει τὸ ρολόϊ τοῦ μικροῦ χωριοῦ ποὺ βρέθηκα ἀπόψε!... Μεσάνυχτα! μὰ πόσο διαφέρουν ἀπὸ τ' ἄλλα μεσάνυχτα ποὺ ὡς τὰ χθὲς περνούσαμε μαζί..Σὲ τί ἀντίθεσι βρίσκεται ἡ χθεσινή μας ἡ χαρὰ μὲ τὴν ἀπόψινή μου λύπη!...

Ὦ, ἀγαπημένη μου, ποῦ εἶσαι τώρα; Ποῦ βρίσκεσαι τὴν ὥμορφη αὐτὴ βραδυά, ποὺ μόνος στὴν ἀπόμερη ἄκρη τοῦ μικροῦ χωριοῦ, θρηνῶ πικρὰ τὸν χωρισμό μας; Ποῦ εἶσαι γιὰ νὰ στείλω τὰ θερμότερα ἀγάπης λόγια νὰ σὲ γανουρίσουν στὸν ἀποψινό σου ὕπνο;

Κοιμᾶσαι;... Ὦ, ἀγαπημένη μου, κοιμήσου! Ἀφοῦ ἐγὼ γιὰ σένα ἀγρυπνῶ, κοιμήσου!...

Εἶνε περασμένα τὰ μεσάνυχτα, κοιμήσου! Ὁ ἔρωτάς μου εἶνε ἀρκετὸς πιστὰ στὴ μοναξιά μου νὰ μὲ συντροφεψῃ, καὶ παρηγοριὰ τὰ λούλουδά σου νὰ μοῦ δώσουν...Ἐσὺ κοιμήσου μοναχούλα ἀφοῦ ἡΜοῖρα τὸ θέλησε νὰ χωρισθοῦμε!

Τέμπη. *Μελετιάδης Ρήγας*

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1920

(Ἑκάστη ἔγκρισις ἢ ἀνσνέωσις διὰ τὸ 1920 δραχμὴ μία. Οἱ ἐγκρίνοντες ψευδώνυμα πρέπει νὰ μᾶς γράφουν τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν των).

«Ἀτυχὴς Ἔρως» «Σβυσμένο Ἄστρον» «Paul» «Ὀθέλλος» «Μαῦρο Στιλέτο» «Ἔνδοξος Πολυβολητὴς» «Ζιγκομάρ» «Θῦμα Εἱμαρμένης» «Θλιμένος Πολεμιστὴς» «Σταχτὶ Αὐτοκίνητο» «2.Α» «Ἀπόπαιδο τῆς Μοίρας» «Νύμφη τοῦ Παρνασσοῦ» «Αἱματωμένη Καρδιά» «Ὀφανὸ Περιστερόκι» «Ἀήττητος Ἱππότης» «Μαῦρος Ἱππότης» «Ἀμείλικτος Ἱππότης» «Φιάμα» «Περιηγητὴς» «Μορφαμένο Λουλουδάκι» «Cind Man» «Moulèn Rouž» «Διάνα Μόντι» «Λαΐδυ Ἄμιλτον» «Μέλισσα» «Ἐρρῶ»ς Ροζὲ» «Κυνηγὸς τῆς Ἐλάφου» «Φοῖβος» «Τάνταλος» «Marie» «Νύμφη τῆς Ἰονίας» «Θερινὸν Φρενοκομεῖον».

Σ. Σ. Ἀνοδημοσιεύομεν τὰ κάτωθι ψευδώνυμα τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν λανθασμένα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον «Ζερὸ» «Βολκὰν Βρυλὰν» «Φλὲρ τ' ἀμούρ».

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

(Εἰς τὸ ἰδρυθὲν εἰς τὰ γραφεῖα μας ἀρδὸ διευκόλυνσιν τῆς μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀλληλογραφίας εἰδικὸν ταχυδρομικὸν τμῆμα ἐνοικιάζονται ἠριθμημένοι γραμματοθυρίδες, μέσῳ τῶν ὁποίων διαπεραιοῦται ἡ ἀλληλογραφία κάθε ἀναγνώστου μετὰ ταχύτητος καὶ ἐχεμυθείας. Ἐνοίκιον ἑκάστης γραμματοθυρίδος δραχ. 5.)

Ἐνοικίσαν γραμματοθυρίδας οἱ κ. κ. 2. Α. Θυρὶς 49. Ἰδιότροπος. Θυρὶς 50. «Ἀπόπαιδο τῆς Μοίρας» Θυρὶς 51. «Ἀήττητος Ἱππότης», «Μαῦρος Ἱππότης», «Ἀμείλικτος Ἱππότης» Θυρὶς 52.

ΤΟ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

Ἡ «Σφαῖρα», θὰ ἐκδώσῃ λεύκωμα ἀναμνηστικὸν τοῦ δημοψηφίσματος τῆς καλλονῆς. Εἰς τὸ λεύκωμα τοῦτο θὰ δημοσιευθοῦν:

1ον) Αἱ εἰκόνες ὅλων τῶν καλλονῶν ποὺ ἔλαβον μέρος εἰς τὸ δημοψήφισμά μας.

2ον). Ὅσοι «Ὕμνοι Καλλονῆς» βραβευθοῦν εἰς τὸν σχετικὸν μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν διαγωνισμόν.

3ον). Ἔργα ὅλων τῶν τακτικῶν συνεργατῶν.

4ον) Κομμάτια ἀπὸ τὴν διεθνῆ λογοτεχνίαν.

*5ον). Ὅλα τὰ ἔργα τῶν ἀναγνωστῶν τὰ ὁποῖα ἐβραβεύθησαν εἰς τοὺς κατὰ καιροὺς διαγωνισμοὺς τῆς «Σ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τα Καλλίτερα Δίηγήματα

ΤΟ ΠΡΟΛΑΙΣΘΗΜΑ

Ἰδού μία ἱστορία παράξενη, ἁπλῆ καὶ ἀληθινή. Παραχωρῶ τὸν λόγον εἰς ἐκεῖνον ποὺ μοῦ τὴν ἀφηγήθη...

...Ὅταν ἐγνώρισα τὴν Μικέταν Ντεζόρμ, ἤμουν ἀπεσπασμένος εἰς τὸ Παρίσι. Ἐμένναμε καὶ οἱ δυὸ στὴν ἴδια ὁδό. Ἦτον μία γυναῖκα ἐπιφυλακτική, λιγόλογη, μὲ σάρκα γαλατένια, θερμὴ καὶ ντελικάτη σὰν προζοῦμι ψωμιοῦ πολυτελείας. Εἰργάζετο σ' ἕνα μοδιστράδικο. Ἐπὶ ἕνα ἔτος κάθε νύχτα τὴν περνούσαμε μαζί. Κατόπιν μὲ μετέθεσαν ἀποτόμως στὴν Μπαγιόν.

Ἔπαυσα νὰ βλέπω τὴν Μικέλα καὶ μόνον ἔπειτα ἀπὸ τρία ἀτελείωτα ἔτη ἐπωφελήθην ἑνὸς ὀλιγομέρου ἐπ'ἀδείᾳ ταξειδίου μου εἰς τὸ Παρίσι διὰ νὰ τὴν ἰδῶ. Τὴν συνήντησα εἰς τὸ μπουλβὰρ·ντε λα·Μαντελαίν. «Ἐργάζεσαι στὸ ἴδιο κατάστημα;» «—Μένεις στὸ ἴδιο σπίτι; «—Οὔτε». Κι'ἐπρόσθεσε μὲ μιὰ μικρὴ φλόγα ὑπερηφανείας στὸ χιονάτο καὶ γαλήνιο πρόσωπό της :«—Τώρα κάθομαι σὴν ὁδὸν Κομαρτέν! «Ὦ διάβολε!..ἀνέβηκαν τὰ φόντα μας», ἐσκέφθην μὲ κάποια ζήλεια. Δὲν ἤθελε πολὺ νὰ ἐνοήσω ὅτι θὰ εἶχε βρῇ κάποιον πλούσιον ἐρασστήν.«—Εἶνε πολὺ πλούσιος;» ἐρώτησα. Ἐννόησε τὴν σκέψιν μου κ' ἀπάντησε μὲ λίγα λόγια ὅπως πάντοτε : «Εἶνε συνταγματάρχης τοῦ ἱππικοῦ. Ὁ κ. ντὲ λ' Ὄμρ... Τὸν γνωρίζεις; «—Μὰ αὐτὸς εὑρίσκεται πρὸ ἕξη μηνῶν σὴ Μαδαγασκάρη»ἐφώναξα.«—Ναί,ἀλλὰτἀειδεύει τώρα γιὰ τὴ Γαλλία... καὶ σὲ ἕξη μέρες θὰ εἶν' ἐδῶ.» Ἀνεκουφίσθην λιγάκι. «—Ὥστε ὑπάρχει καιρὸς νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ παλατάκι 'σου» εἶπα τάχα μ' ἀδιαφορίαν.

Πρέπει νὰ εἰπῶ ὅτι ὁ πόθος μου νὰ δοκιμάσω ξανὰ τὰ γλυκὰ φιλιὰ της καὶ τ' ἀπαλὰ της χάδια μὲ κέντριζε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μοῦ φάνηκε πὼς ἂν δὲν μ' ἐδεχότανε, θὰ ἤμουν ἱκανὸς νὰ μείνω ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα της σὰν ἕνα ἀποδιωγμένο σκυλλί. Ἐν τούτοις ἡ Μικέτα ἐδίσταζε· ἦτον εὐχαριστημένη ἀπ' τὴν συνάντησί μας, ἤθελε νὰ μὴ μ' ἀρνηθῇ ἐκεῖνο ποὺ τῆς ζητοῦσα, ταυτοχρόνως ὅμως ἕνας ἀνεξήγητος φόβος ἐφαινόταν νὰ τὴν συγκρατῇ. Τέλος εἶπε μ' ἀποφασιστικότητα : «Θὰ σ' ἀνεβάσω γιὰ πέντε·λεπτὰ τῆς ὥρας στὸ ἀπαρτεμάν μου, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅτι θὰ καθήσῃς ἐντελῶς φρόνιμος. . εἶνε πολὺ σοβαρὸ τὸ πρᾶγμα. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;». Τῇς τὸ ὑποσχέθηκα· ἦτον μία ἀπὸ τὶς ὑποσχέσεις ἐκεῖνες ποὺ ποτὲ δὲν ἀρνοῦντσι, μὰ καὶ δὲν κρατοῦν συχνά.

Ἀνεβήκαμε. Τὸ διαμέρισμά της ἐπιπλωμένο μὲ τὴν καλαισθησίαν ἡ ὁποία εἶς ὅλα διέκρινε αὐτὴν τὴν γυναῖκα. Εἰς τὴν κρεββατοκάμαρα μὲ τὰ μεγάλα βυσινιὰ παραπετάσματα, μὲ τὰ βαρειὰ καὶ πολυτελῆ μπιμπελὸ σὴ θερμάστρα, μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσιν ποὺ εἶδα πάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ εὐρύχωρο, χαμηλὸ κρεβάτι τὴν εἰκόνα τοῦ μοναδικοῦ ἐρωστοῦ της, σὰν νὰ ἤθελε πάντα αὐτὸν νὰ ἔχῃ μπροστά της. «Εἶσαι ὁ πρῶτος ἄνδρας ποὺ μπαίνεις ἐδῶ μέσα, ἀφ' ὅτου ἔφυγε ὁ συνταγματάρχης» μ' ἐβεβαίωσεν ἡ Μικέτα. Θέλησα ἀμέσως νὰ τῆς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου μ' ἕνα φιλί, ἐκείνη ὅμως ἀντιστάθηκε μὲ σοβαρότητα. «Μοῦ ὑποσχέθηκες ὅτι ἤλθες σὰν φίλος, μόνον σὰν φίλος». Αὐτὴ ἡ ἀντίστασίς της μ' ἐκατρτιάσρισε κ' ἐδιπλασίασε τὴν ὁρμὴ τῆς ἐπιθέσεώς μου· ὅμως ἡ Μικέτα ἐπάλευε, κ' ἐπάλευε ἀπεγγωμένως; ὄχι μόνον ἐναντίον μου, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ της. Εἰς κάθε μου ἔφοδο, μοῦ ξέφευγε ἀναμμένη φωνάζοντας : «Ὄχι, ὄχι αὐτὴ τὴ φορὰ σὲ παρακαλῶ... ὄχι τώρα!».

Ἐπὶ τέλους ἀπέκαμα. Ὁ ἐγωισμός μου ἐπληγώνετο βαθειὰ καὶ τῆς εἶπα ἀπότομα : «Ἔλα, Μικέτα, ἐξηγήσου πιά. Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ἀνεξήγητος στάσις σου; Εἴμεθα παληοὶ ἐρωμένοι, εἴχαμε τόσον καιρὸ νὰ ἰδωθοῦμε, συναντώμεθα, μὲ φέρνεις εἰς τὸ σπίτι σου, κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ μὲ διώξῃς!... "Ἔλα, ἐξηγήσου μου, ποιός εἶνε ὁ λόγος...»

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μοῦ φάνηκε πὼς ἔβλεπα πάλι τὴ συμπαθητικὴ Μικέτα,ὅπως τὴν εἶχα γνωρίσει πρὸ τριῶν ἐτῶν. Ἔκλαιγε βουβά, ἤλθε καὶ κάθησε στὰ γόνατά μου, ἔγυρε ὅπως ἄλλοτε τὸ κεφάλι στὸν ὦμο μου καὶ μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ συγκινημένη:

«—Θὰ μὲ εἰρωνευθῇς, τὸ ξεύρω. Ἀφοῦ ὅμως τὸ θέλεις θὰ σοῦ εἰπῶ τὸ μυστικό μου. Πρὸ ἕξη μηνῶν, ὅταν ὁ συνταγματάρχης μου ἔφευγε γιὰ τὴ Μαδαγασκάρη, τὸν συνώδευσα στὸν σταθμό. Ἐκεῖ, μὲ πῆρε ἀπόμερα σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ μοῦ εἶπε χλωμός, δακρυσμένος : «Ἐλπίζω, μικροῦλα μου, πὼς δὲν θὰ μοῦ κάμῃς καμμιὰ ἀπιστία τὸν καιρὸ ποὺ θὰ λείπω. Ξέρεις;... μοῦ φαίνεται πὼς ἂν μ' ἀπατήσῃς κάτι κακὸ μεγαλο θὰ μοῦ συμβῇ ἐκεῖ κάτω. Εἶνε κουτό, πές το ὅπως θέλῃς, εἶνε ὅμως προαίσθημά μου. Μοῦ ὑπόσχεσαι πὼς θὸ μοῦ σταθῇς πολὺ φρόνιμη ;... Ἔτσι θὰ φύγω ἡσυχότερος, πίστεψέ με, Κετοῦλα μου!..» Μὲ συγκίνησε. φίλε μου— ἐξηκολούθησε ἡ Μικέτα—μὲ τὰ λόγια του καὶ τοῦ τὸ ὑποσχέθηκα. Ἔκαμα μάλιστα κἄτι καλλίτερο : ἐκράτησα τὴν ὑπόσχεσί μου. Οἱ πειρασμοὶ δὲν μοῦ ἔλειψαν στὸ ἑξάμηνο διάστημα τῆς ἀπουσίας του. Ἀλλὰ κάθε φορὰ τοὺς ἀπέφευγα, συλλογιζομένη τὸ τόσο λυπημένο ὕφος, τὴν ἀφελῆ εἰλικρίνεια μὲ τὴν ὁποίαν μοῦ ἐνεπιστεύθη τὸ παράξενο προαίσθημά του. Καὶ σιγὰ·σιγὰ ἄρχισα νὰ τὸ πιστεύω κι' ἐγώ, ἄρχισα νὰ φοβοῦμαι ὅτι πράγματι κάποιο μεγάλο δυστύχημα θὰ τὸν βρῇ, ἂν τοῦ κάνω ἀπιστία. Δὲν μὲ μέλλει, σὲ βεβαιῶ, καὶ πολὺ ἂν τὸν χάσω ἀπὸ ἐραστήν, μὲ ξέρεις... Μὲ μέλλει μήπως πάθῃ ἐξ αἰτίας μου κανένα κακό... Ναὶ αὐτὸ εἶνε ποὺ μὲ συγκρατεῖ. Καὶ γι' αὐτὸ ἀντιστέκομαι καὶ σὲ σένα. Τώρα πρόκειται νὰ ξαναμάθῃ. Ἀφοῦ ἐκράτησα τὴν ὑπόσχεσί μου τόσους μῆνες, ἄφησέ με νὰ τὴν κρατήσω ἕξη μέρες ἀκόμη.Σὲ παρακαλῶ,σοῦ τὸ ζητῶ ὡς χάρι... Κι' ἐπρόσθεσε μισοκλείνοντας τσαχπίνικα τὸ μάτι : «—Μετὰ ἕξη μέρες θὰ εἶνε ἐδῶ. Τότε ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις...δὲν θὰ σοῦ ἀρνηθῶ τίποτε. Νά!...εἶσαι τώρα εὐχαριστημένος;»

"Ὀχι, δὲν ἤμουν εὐχαριστημένος. Αὐτὴ ἡ πρόληψις τοῦ ἀπόντος συνταγματάρχου, αὐτὴ ἡ ἀφελὴς αἰσθηματικὴ ἐμπιστοσύνη τοῦ ἀνθρώπου ποὺ συνετάυτιζε τὴν τύχη του μὲ τὴν τιμιότητα τῆς μικρῆς του ἐρωμένης, μὲ συγκίνησαν γιὰ μιὰ στιγμή. Ἀλλὰ γρήγορα ἐδιώξα τὸ συναίσθημα αὐτό. Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ δώσῃ σημασία σ' αὐτὲς τὶς ἀνοησίες; Ἡ Μικέτα μοῦ ζητοῦσε ὑπομονὴν ἕξη ἡμερῶν.Ἀλλὰ μετὰ ἕξη ἡμέρες ἔληγε ἡ ἄδειά μου καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ φύγω πάλι καὶ γιὰ πολὺν καιρό.

Ἐπανέλαβα λοιπὸν τὰς προσπαθείας μου γιὰ νὰ μεταπείσω τὴ Μικέτα. Τώρα ποὺ ἤξερα τὸ ἐμπόδιο, μοῦ φάνηκε εὐκολότερο νὰ τὸ ἀνατρέψω. Σιγὰ σιγὰ μεταχειρίσθηκα τὴ λογικὴ καὶ τὴν εἰρωνία, τῆς ἀπεσθύμισα τις παληές μας ἀγάπες, τῆς ἀπέσπασα εἰλικρινῆ δάκρυα, τῆς ἐψιθύρισα γονατισμένος παρακλήσεις. Καὶ στὸ τέλος ἡ Μικέτα ὑπεχώρησεν ἀπότομα.

Ὑπετάγη μὲ θέρμη, μ' ἕνα λυσσώδη πόθον ποὺ δὲν εἶχε φανερώσει ποτὲ ἕως τώρα· νόμιζε κανεὶς πὼς ἤθελε νὰ ξεχάσῃ τὴν τύψι τῆς συνειδήσεώς της. Τότε ξαναβρήκα σ' αὐτὴν τὴν ἐρεθιστικὴ μυρωδιὰ τοῦ κορμιοῦ της, τὸν ἦχο τῆς φωνῆς της καὶ τὴ γλύκα τοῦ φιλιοῦ της. Μιὰ ὁλόκληρη νύχτα ἐξεχασθήκαμε στὴ συναρπαστικὴ καὶ δυνατὴ αὐτὴν ἡδονή. Ἐνόμισα ὅτι ξαναγίνομαι τρία χρόνια νεώτερος.

Ἡ μέρα ποὺ ξημέρωσε, χωρὶς νὰ ἔχωμε κοιμηθῇ, ἦτον Κυριακή. Κατὰ τὴν παλαιά μας συνήθεια, ποὺ διατηρήθηκε φαίνεται καὶ στὸν διάδοχό μου, ἐτρογευμάτισα σπίτι της, ἐκεῖ μὲς στὴν κρεβατοκάμαρα. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ γέλιο μας ἦταν βεβιασμένο. Μιὰ ἀλλόκοτη μελαγχολία, ποὺ ἐστάθηκε ἀδύνατο νὰ ξεπεράσουμε, μᾶς ἐκυρίευε. Ἡ ὑπόσχεσις ποὺ εἴχαμε παραβιάσει, μᾶς ἐβασάνιζε τώρα στὸ ἀνήσυχο μυαλό μας. Ἡ ἀτέλειωτη σιωπή μας ἐφανέρωνε τοὺς φόβους μας. Τὸ ποτζοτὰτο τοῦ συνταγματάρχου μὲ τὰ ζωντανὰ μάτια, μοῦ φάνηκε ἐνοχλητικὸ σὰν ἁμαρτία μου. Ὁ νοῦς μου πῆγε ἔπειτα στὶς μυσηριώδεις αὐτὲς ἐπισκέψεις ποὺ παραδέχονται τὴν ὕπαρξιν σχέσεως μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς εἰκόνος του καὶ βεβαιώνουν ὅτι κάθε λύπη ποὺ δοκιμάζει ἡ φωτογραφία, ἐπιδρᾶ στὸ ἴδιο τὸ ἄτομο...'Ἡ τηλεπάθεια!..

Ἡ νύχτα ἤλθε, μιὰ νύχτα Νοεμβρίου ἀπ' αὐτὲς ποὺ ἀπ' τὶς τέσσαρες τὸ ἀπόγευμα φαίνονται ν' ἀπλώνουν τὰ σκοτάδια των μέσα στὰ σπίτια. Τὸ φοβερὸ αὐτὸ σκοτάδι μοῦ γέμισε ὅλη μου τὴν ψυχή. Ἐδοκίμαζα φόβον, ἀληθινὸν φόβο. Κι' ἔξαφνα, αἰσθάνθηκα πὼς ἔπρεπε νὰ βγῶ ἔξω. «Θἄρθω σὲ μιὰ ὥρα νὰ σὲ πάρω νὰ δειπνήσουμε μαζύ», εἶπα στὴ Μικέτα. Στὸ δρόμο οἱ λοῦστροι διαλαλοῦσαν τὶς βραδυνὲς ἐφημερίδες. Ὁ φόβος μου ἐμεγάλωσε... θέλησα νὰ κερδίσω καιρό, ν' ἀναβάλλω τὴ στιγμὴ τῆς ἐπιβεβαιώσεώς των.«Δὲν θ'ἀγοράσω ἐφημερίδα παρὰ ἀπ' τὸν τρίτο λοῦστρο», εἶπα ἀποφασιστικὰ μέσα μου. Καὶ ἡ καρδιά μου χτυποῦσε μὲ δυνατοὺς παλμούς, ὅπως σ' ὅλες τὶς σοβαρὲς στιγμὲς ἀγωνίας ποὺ εἶχα γνωρίσει στὴ ζωή μου.

Μόλις πῆρα τὸ φύλλο στὸ χέρι, ἤμουν βέβαιος γιὰ τὸ δυστύχημα, πρὶν νὰ διαβάσω κἄν. Καί, σχεδὸν χωρὶς ἔκπληξι, εἶδι στὰ τελευταῖα νέα : «*Θάνατος ἀξιωματικοῦ*. Πόρτ-Σάϊδ, Κυριακὴ 28 Νοεμβρίου.—Τὸ ἀτμόπλοιον«Γάγγης» κατέπλευσεν ἐνταῦθα τὸ μεσονύκτιον, προερχόμενον ἐκ Μαδαγασκάρης. Ὁ συνταγματάρχης τοῦ ἱππικοῦ Ζεράρ ντὲ λ' Ὄμρ ἀπέθανε κατὰ τὸν πλοῦν ἐξ αἰφνιδίας προσβολῆς συρετοῦ ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν το πλοῖον ἠγκυροβόλει. Ὁ ἀποθανὼν μετέβαινεν εἰς Γαλλίαν. Ἦτο ἡλικίας τριάκοντα πέντε ἐτῶν».

Ἔμεινα σὰν ἀπόπληκτος. Τὸ μυαλό μου εἶχε σταματήσει. Ἔτσι λοιπόν...εἶχε πεθάνει τὴν περασμένη νύχτα ἠν ὥρα μάλιστα πού....! Κι' αἰσθάνθηκα ὅτι, μ' ὅ,τι κι' ἂν μοῦ λέγῃ ἡ ψυχρὰ λογικὴ στὴν ὁποίαν καταφεύγω γιὰ νὰ πνιξω τὴν τύψι τῆς συνειδήσεώς μου, ἀδιάκοπα εἰς τὸ μέλλον θὰ μὲ βασανιζῇ αὐτὸ τὸ τρομερὸ αἴνιγμα, ποὺ θὰ μεῖνῃ ἄλυτο γιὰ πάντα : «Τάχα, ἂν δὲν ἐβίαζα τὴν Μικέτα νὰ τοῦ κάμῃ ἀπιστία, ὁ συνταγματάρχης θὰ πέθαινε ἢ ὄχι;»

Δὲν ξαναεῖδα ἀπὸ τότε τὴ Μικέτα ποτὲ πιά, ὅμως εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀπὸ τὸ ἴδιο δίλημμα θὰ βασανίζεται κι' αὐτή.

(Μεταφρ. Δίδος Χ.) MICHEL CORDAY

Παλιὰ Τραγούδια

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ

Διὲς πῶς κλίνει στὰ νερὰ
τ' ἀρχυρόχλωμο φεγγάρι
κι' ἀπ' τὸ κῦμα λαχταρᾶ
ἕνα φίλημα νὰ πάρῃ.

Διὲς τὸ κῦμα στὸ γιαλὸ
τ' ἀκουγάλι πῶς χαϊδεύει
καὶ προβάλλει σιγηλὸ
κι' ἕνα φίλημα γυρεύει.

Διὲς ἀπὸ τὴν ἀμμουδιὰ
πῶς ἐκίνησε τ' ἀγέρι
καὶ σαλεύει τὰ κλαδιὰ
καὶ φιλάκια τὰ προσφέρει.

Διὲς τὰ φύλλα σὲ κλαδὶ
πῶς ἐγγίζουν τῶνα τ' ἄλλο—
ἀγαπιῶνται δηλαδὴ
καὶ φιλιοῦνται ἂν δὲν σφάλλω.

Διὲς στὴ μαλακὴ φωλιὰ
στὰ κλαδιὰ τὰ πυκνωμένα
πῶς φιλιοῦνται δυὸ πουλιὰ
καὶ λαλοῦν ζευγαρωμένα.

Διὲς τ' ἀγάπη μου χρυσῆ
τὴ λαχτάρα μου λυπήσου·
κάμε σὰν κι' αὐτὰ καὶ σὺ
κι' ἔλα δός μ' ἕνα φιλί σου.

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΚΑΨΕ ΤΗ ΓΗ

Σκάψε τὴ γῆ, σκάψε τὴ γῆ, μὲ χέρι προκομμένο
κι' ὅ,τι καλὸ στῆς μάννας γῆς τὰ βάθη εἶνε κρυμμένο.
Σκάψε τὴ γῆ μιὰ πιθαμὴ βαθειά,καὶ πληρωμή σου
θἄχῃς τὴν πρώτη τῆς ζωῆς λαχτάρα—τὸ ψωμίσου.
Σκάψε τὴ γῆ δυὸ πιθαμὲς βαθειὰ καὶ σκύψε κάτω
νὰ πιῇς ἀπ' τὴν πηγὴ νερὸ διάφανο καὶ δροσάτο.
Σκάψε τὴ γῆ τρεῖς πιθαμὲς βαθειὰ καὶ θὰ ριζώσῃ
τὸ δένδρο ποὺ σκιὸ καὶ καρπὸ μιὰ μέρα θὰ σοῦ δώσῃ
Τέσσαρες πιθαμὲς βαθειὰ σκάψε τὴ γῆ καὶ μέτρα
καὶ τοῦ σπιτιοῦ σου θέμελο βάλε τὴν πρώτη πέτρα
Σκάψε τὶς πέντε πιθαμὲς κι' ἡμιοῖρασου ἀντόγριφῃ
βαθῆς τῆς γῆς τοὺς θησαυροὺς κι' ἀθάχαρῆς χρυσάφι.
Σκάψε ἔξη πιθαμὲς τὴ γῆ, λίκκος βαθὺς νὰ γίνῃ,
καὶ βρῆκες—τὸ καλλίτερο—τὴν αἰωνία γαλήνη.

(Μετ. Γ. Δροσίνη) ROSEGGER

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Κάποτε ποὺ ἤμουνα μικροῦλης
κι' ὅλα γιὰ μένα ἦταν χαρούμενα
«Γιατί;» ρωτοῦσα μιὰ κοπέλλα—
«τὰ χείλη σου εἶνε τόσο κόκκινα;»
Καὶ μ' ἀποκρίθηκε μὲ γέλοια,
μὲ μιὰ τσαχπίνικην ἀφέλεια :
«—Εἶνε γιὰ φίλημα!..

Εἶχαν περάσει πολλὰ χρόνια
ὅταν τὰ ἴδια χείλη ἀντικρύσα
«Γιατ' εἶνε τώρα χλωμιασμένα;»
τὴν ὄμμορφη γυναῖκα ρώτησα.
Κι' αὐτὴ μὲ σιγανὴ φωνοῦλα
μουρμούρισε μὲ μιὰ τρεμοῦλα :
«—Εἶν' ἀπὸ φίλημα!..

(Διασκευὴ Γ. Ἀνθοβρίου) JOHN BEASCOMBE

Η ΑΛΥΣΟΔΕΜΕΝΗ

Μέσ' στὴ θαλασσοσπηλιὰ τὴν ἀλυσοδεσαν
κι' ἔκαναν στὴν πόρτα ἕνα σημάδι·
τὸ κλειδὶ τῆς πόρτας ἔπεσε σὴ θάλασσα
κι' ἐλησμόνησε τὸ φῶς ἡ κόρη στὸ σκοτάδι.

Πρόσμενε τὶς μέρες τὶς καλοκαιριάτικες
καὶ τὶς χειμωνιάτικες στὰ σιδερά τῆς·
ἑφτὰ χρόνια ἡ κόρη πρόσμενε καὶ πλειότερο,
καὶ περνοῦσε μιὰ φορὰ τὸ χρόνο ἕνας διαβάτης.

Μὰ τῆς κόρης τὰ μαλλιὰ ματαθυμήθηκαν
κι' ἀναζήτησαν καὶ βρῆκαν το φῶς πάλι :
σὰν τὰ φίδια ἀνάμεσα στὶς πέτρες γλίστρησαν
κι' ἔλαμψαν οἱ βράχοι τῆς σπηλιᾶς καὶ τ' ἀκρογιάλι.

Πέρασε ὁ διαβάτης κι' εἶδε καὶ δὲν γνώρισε
τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ἀναλάμπει καὶ φωτίζει·
κάποιο ξωτικὸ φανέρωμα τὸ νόμισε
καὶ τὸ δρόμο ἀλλάζοντας σὰ μάτια ἀλλοῦ γυρίζει.

(Μετ Γ. Δροσίνη) MAETERLINCK

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΤΥΧΗ ΤΟ ΣΚΟΠΟ ΤΗΣ

Ἡ Ἔντιθ ἦταν καλὸ κορίτσι, ἀλλὰ δὲν ἀγαποῦσε διόλου τὴν ἐπαρχία, καὶ καθὼς ὅλες ἡ φίλες της εἶχαν ἐπισκεφθῇ τὸ Λονδίνον, εἶχε κι' αὐτὴ μανία νὰ πάῃ νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ.Ἔλα ὅμως ποὺ οἱ γονεῖς της ἦσαν ἁπλοῖκοί, ἄνθρωποι τῆς δουλειᾶς κι' οὔτε ἤθελαν ν' ἀκούσουν γιὰ Λονδῖνο!

—Τί θέλαμε ἐμεῖς νὰ τὴ σπευδάσωμε τόσο πολύ! νὰ τώρα, μᾶς ἐσήκωσε κεφάλι», ἔλεγαν ἀπελπισμένοι. Ἀλλὰ ἡ Ἔντιθ ἐπέμενε :

—Θέλω νὰ πάω στὸ Λονδῖνον.

Περιττὸν δὲ νὰ ποῦμε ὅτι εἶχε τὸ λόγο της· κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου ὑπηρετοῦσε νοσοκόμος καὶ εἶχε γνωρισθῇ μ' ἕναν ἔφεδρο ἀξιωματικό, δημοσιογράφο, τὸν ὁποῖον εἶχε νοσηλεύσει. Φυσικὰ ὁ τραυματίας ἔγινε καλὰ καὶ δὲν ἄργησε ἡ γνωριμία των νὰ μεταβληθῇ σὲ ἐιδύλλιον. Ἀλλὰ σὲ λίγο ὁ ὡραῖος ἀξιωματικὸς ἐπέστρεφε στὸ Λονδῖνο, γιὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑπηρεσία του στὴν σύνταξη μιᾶς ἐφημερίδος. Καταλαμβάνετε λοιπὸν τὴν ἀπελπισία τῶν δύο νέων. Ἡ Ἔντιθ ὅμως ἦταν ἀποφασιστικὴ καὶ ὅταν ἔβαζε κάτι στὸ κεφάλι της ἔπρεπε νὰ γίνῃ· γι' αὐτὸ τοῦ ὑποσχέθηκε πὼς σὲ 15 ἡμέρες θὰ ἦταν κι' αὐτὴ στὸ Λονδῖνο. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε πὼς δὲν ἐφαντάζετο πὼς θὰ εὕρισκε τόση ἀντίστασι ἐκ μέρους τῶν γονέων της. Ἐν τούτοις καὶ πάλιν δὲν ἀπελπίστηκε, ἀλλὰ ἔγραψε στὸ φίλο της : «Δημοσίευσε δύο·τρία ἄρθρα καυστικὰ μπολσεβικικὰ καὶ ὑπόγραψέ τα μὲ τὸ «Κάτοικος τοῦ Μέντφορ». Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ γράψω περισσότερα... ἔχω τὸ σχέδιό μου. Ἂν πετύχῃ σὲ πέντε μέρες θὰ εἶμαι σὴν ἀγκαλιά σου».

Μετὰ δύο ἡμέρες τὸ «Ντέιλυ Ρέμπελ» ἐνεφανίζετο μὲ ἕνα ἄρθρο ἐπαναστατικὸ ποὺ συνεκλόνισε ὅλο τὸ Λονδῖνο. Τὴν ἑπομένην ἐπηκολούθησε δεύτερο, ὕστερα τρίτο καὶ αἱ ἀρχαὶ ἤρχισαν νὰ ἐκφράζουν ἀνησυχίαν καὶ δυσφορίαν. Ἂν πῆτε καὶ διὰ τοὺς κατοίκους τοῦ Μέντφορτ ἦσαν ἔξω φρενῶν, πρωτοστατούντων τῶν γονέων τῆς Ἔντιθ, ἡ ὁποία ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε διαδώσει καταλλήλως ὅτι αὐτὴ εἶχε γράψει τὰ ἄρθρα. Τὸ πρᾶγμα ἐκοινολογήθη καὶ ὅλοι ἄρχισαν νὰ κυττάζουν ὕποπτα τὴν οἰκογένειάν της.

—Περίεργο! ἔλεγεν ἡ μητέρα της, τώρα τελευταῖα δὲν μᾶς βλέπει μὲ καλὸ μάτι ὁ κόσμος. Τί νὰ σημαίνῃ;

Ἡ Ἔντιθ ἔλαβε τὸν λόγον : —Σὰν νὰ μὴ ξεύρετε τάχα τί συμβαίνει! Εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἐγὼ τὰ ἔγραψα τὰ ἄρθρα;

—Ἐσύ! ἀνέκραξεν ὁ πατέρας. Εἴμεθα κατεστραμένοι. Καλὰ πῶς;...ποιὸς σοῦ ἔβαλε αὐτὲς τὶς ἰδέες στὸ κεφάλι;

—Τὸ Μέντφορ! ἐνόσῳ μένω ἐδῶ, ὅλο τέτοια ἄρθρα θὰ γράφω καὶ δὲν μὲ μέλλει γιὰ τὰς συνεπείας.

Καὶ ἡ Ἔντιθ ἐνθουσιασμένη ἔβλεπε πῶς ἐκόντευε νὰ πετύχῃ τὸν σκοπό της. Τὴν τετάρτη ἡμέρα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἄρθρων, παρουσιάζεται στὸ σπίτι τοῦ ἕνας κύριος ὁ ὁποῖος ὀνομάζει τὸν ἑαυτόν του ἀνταποκριτὴν τῆς ἐφημερίδος «Ντέιλυ Ρέμπελ» καὶ λέγει ὅτι ἦλθε νὰ γνωρίσῃ τὸν ἀρθρογράφον ποὺ ἐκρύπτετο ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Κάτοικος τοῦ Μέντφορτ». Ἡ Ἔντιθ, ἐλδε πὼς εἶχε φθάσει ἡ στιγμὴ νὰ παίξῃ τὸ τελευταῖο της ἀτού, κι' ἔσπευσε νὰ ἐπέμβῃ.

—Κύριε, εἶπεν, δὲν εἶνε ὁ πατέρας μου ποὺ γράφει τὰ ἄρθρα οὔτε ἡ μητέρα μου. Εἶμαι ἐγώ.

—Ἐσεῖς! ἐφώναξεν ὁ ἀνταποκριτὴς μὲ μικρὸν δισταγμόν, κυττάζων τὸν πάτερα τῆς Ἔντιθ, ὁ ὁποῖος ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπιβεβαιώσῃ:

—Ἡ κόρη μου δὲν εἶνε κάτοικος τοῦ Μέντφορτ. "Ἤλθε γιὰ λίγες ἡμέρες, ἀλλὰ μένει εἰς τὸ Λονδῖνον ὅπου ἐπιστρέφει πάλιν αὔριον.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἡ Ἔντιθ ἔστελνε αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα : «Ἔρχομαι, ἀγαπημένε μου, γρηγορώτερα ἀπ' ὅσο ἐπερίμενα».

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

ΑΦΟΡΜΗ ΓΚΡΙΝΙΑΣ

Οἱ σύζυγοι ποὺ χθὲς ἦσαν μέλι γάλα, σήμερα εὑρίσκονται εἰς τὰ μαχαίρια. Θῦμα δὲ ὅπως πάντοτε, ὁ ἀτυχὴς σύζυγος, ὁ ὁποῖος δὲν ἤξευρε κὰν εἰς τί εἶχε πταίσει.

—Ἐγὼ ποὺ τῆς ἀφιέρωσα καὶ ποίημα, τὸ ἐνεπνεύσθην ἐπίτηδες γι' αὐτήν! ἐσυλλογίζετο.

Τέλος ἡ κυρία ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις :

—Τὸν ξέρεις τὸν Παρθενῶνα ; τὸν ἐρωτᾶ.

—Καὶ βέβαια, τὶ ἐρώτησις;

—Ξεύρεις ἀπὸ πότε χρονολογεῖται;

—Φυσικά!

—Ἔ, τότε μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς σὲ παρακαλῶ τὶ σοῦ ἤρθε νὰ μὲ παρομοιάσῃς μ' αὐτὸν στὸ ποίημά σου τὸ γελοῖο ;

Ὁ ἀ τόμος τῆς «Σφαίρας» χαρτόδετος, πωλεῖται εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἀντὶ δραχμῶν 12.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑΣ

Ἦταν μιὰ φορὰ μία δεσποινίς, τὴν ὁποίαν ἔλεγαν Κοκινοσκουφίτσα ἐξ αἰτίας τῶν κόκκινων καπέλλων ποὺ ἐφοροῦσε διαρκῶς, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ κάμῃ τὴ συνοχρεζέτα καὶ τὴ σοσιαλίστρια. Καὶ ἐπειδὴ ὁ μπαμπᾶς της ἦτον ὑπάλληλος τοῦ ἐπισιτισμοῦ, ἡ μαμᾶ της τῆς εἶπε μιὰ ἡμέρα : «Ἔχουμε βούτυρο ἀγνὸ καὶ τυρὶ φέτα ἐκλεκτό.. πάρε λοιπὸν μία ὀκᾶ ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ μία ἀπ' τὸ ἄλλο καὶ πήγαινέ τα σὴν καϋμένη τὴ γιαγιά σου ποὺ ἦταν ἀδιάθετη αὐτὲς τὶς ἡμέρες». Ἡ Κοκινοσκουφίτσα ἔκαμε τὸ βούτυρο καὶ τὸ τυρὶ ἕνα πακέτο καὶ πῆρε τὸ τράμ γιὰ νὰ πάῃ σὴ γιαγιὰ της ποὺ ἔμενε σὴν Καλλιθέα.

Πρὶν ἀκόμα ξεκινήσῃ τὸ τράμ ἀπ' τὸ σταθμό, περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ μὲ τὸ πολυτελὲς αὐτοκίνητό του ὁ κ. Λύκος, νέος πλούσιος καὶ ὡραῖος. Ὁ κ. Λύκος ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὴν Κοκινοσκουφίτσα. καὶ τὴν οἰκογένειά της καὶ τὴ γιαγιά της. Μόλις λοιπὸν τὴν εἶδε, ἐσταμάτησε τὸ αὐτοκίνητό του κι' ἐπλησίασε νὰ τὴν χ

T. TRLBY — ΜΕΤΑΦΡ. Δ-ΔΟΣ ALEX.

ΖΑΚΕΛΙΝΑ

28 28

XIII

Τὴν ἑπομένην τὸ πρωΐ ὁ Ζὰκ προσεκάλεσε τὴν Λινέτταν νὸ κάμουν ἕνα μακρυνὸν περίπατον μὲ τὸ αὐτοκίνητον καὶ νὰ προγευματίσουν κάπου εἰς τὰ περίχωρα, πρότασις ἡ ὁποία ἐξέπληξε πολὺ τὴν Λινέττα, διότι ἤξερεν ὅτι μετὰ τὸ ἀτυχὲς συμβάν, οὐδέποτε εἶχαν γευματίσει ἔξω, ἂν καὶ πολλάκις αὐτὴ τοῦ το εἶχε ζητήσει ὡς χάριν. Δὲν ἔδειξεν ἐν τούτοις τὴν ἔκπληξίν της καὶ ἔτρεξε νὰ ἐνδυθῇ, μολονότι πολὺ ὀλίγην διάθεσιν ἠσθάνετο διὰ περίπατον. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐσυλλογίζετο τὸν Γκάϊ καὶ τὴν ἔτυπτεν ἡ συνείδησις, διότι ἐξ αἰτίας της ἔφευγε τόσον μακράν. Εἶχε δειχθῇ ἴσως ὀλίγον κοκέτα μαζύ του καὶ νὰ ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ γεννηθῇ αἴσθημα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ νέου... Αὐτοὶ αἱ σκέψεις τῆς ἐβασάνιζαν τὸν νοῦν καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐντνσήσῃ, ἀργοπορεῦσε νὰ ἐνδυθῇ, ἐνῷ ὁ Ζὰκ ποὺ εἶχεν ἀρχίσει νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονήν του, ἀνέβηκε καὶ τὴν ἐμάλωσε μὲ γλυκύτητα:

—Εὖγε σου! τὸ αὐτοκίνητο εἶνε τόση ὥρα ἕτοιμο καὶ σὺ ἀκόμη νὰ ντυθῇς. Μὰ δὲν μοῦ λές τὶ κάνεις;

Λιγάκι ντροπιασμένη τότε ἡ Λινέττα ἀπήντησε:

—Ἔχω τεμπελιὰ σήμερα, ἀλλὰ κατέβα σὺ καὶ σὲ πέντε λεπτὰ θὰ εἶμαι ἕτοιμη.

Ὁ Ζὰκ ὑπήκουσεν, ἐνῶ ἡ Λινέττα ἐφώναξε τὴν καμαριέραν της καὶ γρήγορα-γρήγορα ἐφόρεσεν ἐν ἀπὸ τὰ ἄσπρα της φορέματα, εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα δὲ εὑρίσκετο εἰς τὸ πάρκον ὅπου τὴν ἐπερίμενεν ὁ Ζὰκ. Ἔλαβον θέσιν καὶ μετ' ὀλίγον τὸ αὐτοκίνητον ἐξεκίνησε.

—Ποῦ πηγαίνομεν; ἠρώτησεν ἡ Λινέττα.

—Μαντεψε.

—Δὲν ἠξεύρω.

—Ἐνόσῳ ἔκανες τὴν τουαλέττα σου μοῦ ἦλθε μία ἐμπνευσις, εἶπεν ὁ Ζὰκ. Ἐθυμήθηκα ὅτι αὐτὴ τὴν ἐποχὴ αἱ Βερσαλλίαι εἶνε στὶς ὥμορφιές τους, λοιπὸν ἐκεῖ σὲ πηγαίνω.

—Εἰς τῆς Ραϋμόνδης;

—Ὄχι, κυρία μου. Θέλω νὰ εἴμαστε οἱ δυό μας σήμερα σὰν ἐρωτευμένοι... δὲν τὸ προτιμᾶς καὶ σύ;

—Ναὶ βέβαιο... ἀπήντησεν ἡ Λινέττα μ' ἕνα λυπημένο χαμόγελο.

Σὰν ἐρωτευμενοι! Τὶ εἰρωνία! Καὶ ὅμως ἠσθάνετο τόσο τὴν ἀνάγκη τῆς ἀγάπης ἡ νεαρὰ γυναῖκα καὶ τρυφερὰ, χαϊδευτικά, ἔβαλε τὸ χεράκι της μέσα εἰς τὰ δικά του, ὅπως ἕνα παιδὶ ποὺ γυρεύει προστασίαν. Ὁ Ζὰκ ἔσφιξε τὸ λεπτοφυὲς χεράκι μέσα εἰς τὰ ἰδικα του καὶ ὕστερα με στοργὴν τὸ ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του ἐνῶ τῆς ἐψιθύριζε γλυκά:

—Μικρούλα μου, σ' ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω, μὰ φοβᾶμαι πῶς δὲν ξέρω νὰ σοῦ δεῖξω τὴν ἀγάπη μου.

—Γιατὶ το λὲς αὐτο; ἀνεκραξεν ἡ Λινέττα· ὁ ἔρως λοιπὸν εἶνε ἐπιστήμη;

—Ὄχι εἶνε ἕνα αἴσθημα τῆς καρδιᾶς, ἀλλὰ πρέπει νὰ ξεύρῃ κανεὶς καὶ νὰ το κυβερνᾶ.

—Καὶ σὺ φανταζεσαι ὅτι δὲν ξεύρεις;

—Ὄχι φαντάζομαι, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος. Σ' ἀγαπῶ μὲ μεγάλον ἐγωϊσμό.

—Μὰ ὄχι!

—Μὰ ναι! Ἀλλοιῶς δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ μαντεύσω ὅτι ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ ἔχεις γίνει πολὺ μελαγχολική καὶ ὅτι θὰ νοσταλγῆς λίγη ζωή, λίγη κινησι, κλεισμένη διορκῶς μ' ἕναν ἄρρωστο ποὺ δὲν θὰ γίνῃ καλά;

—Ζακ! ἀνέκραξεν ἡ Λινεττα εἰς τόνον ἐπιπληκτικόν.

Ἄς μὴ σὲ τρομαζουν αὐτὲς ἡ λέξεις, ἀγοπημένη μου, πρέπει νὰ συνηθίσης νὰ τὶς ἀκους. Ἀλλ' ἂς τ' ἀφήσωμε αὐτα τώρα· καιρὸς γ' ἀσχοληθοῦμε λιγακι μαζυ σου. Ἡ Ραϋμονδη μοῦ εἶπε πῶς ἀδυνάτισες καὶ εἶσαι χλωμη. Λοιπὸν θα ὑποχῇ βέραια κασοια ἀφορμή... Πές μου την, μικρουλα μου, πές μου την!

—Τὶ θὲς νὰ σου πῶ ἀφοῦ δὲν ἔχω τίποτε...

—Δὲν λες ἀλήθεια—καὶ μὲ τόνον θωπευτικὸν ἐξακολούθησε—ἔλα, μικρούλα μου; ἐμπιστευσου σὲ μένα τὴν λύπη σου καὶ μὴ θέλεις νὰ τὰ κρατῆς ὁλα για σένα ἐσυτον σου... Τὸ ξερεις, ἐγὼ δὲν σ' ἀγαπῶ μόνον σὰν σύζυγος, ἀλ[illegible] σὰν μεγαλείτερος ἀδελφος, σὰν ἕνας καλὸς φίλος.

—Μὰ το ξέρω, εἶπεν ἡ Λινέττα λιγακι ἀνήσυχη.

—Ξεύρεις ὅμως καὶ κατι ἄλλο, ὅτι τὸ ὡραιοτερο πρᾶγμα στὴ φιλία εἶνε ἡ ἐμπιστοσύνη;

—Ναί, ἀπήντησεν ἡ Λινέττα μὲ φωνὴ τόσο σιγανή, ὥστε ὁ Ζὰκ δὲν τὴν ἤκουσε καὶ ἐξηκολούθησε:

—Ἡ ἀπόλυτος ἐμπιστοσυνη, ἀγαπημένη μου μικρούλα. Σ' ἕνα φίλο λένε ὅλες τους τες λύπες καὶ αὐτὸς βρισκει τρόπο να παρηγορῇ· λένε καὶ ἐκεῖνα σκόμη που δὲν θα μπορισαν νὰ εἰποῦν εἰς τον συζυγον, λοιπὸν κι' ἐγὼ σήμερα δὲν εἶμαι για σένα σύζυγος, ἀλλὰ μόνον φίλος, καὶ εἰς τὸν φίλο αὐτον, Λινεττα, πρέπει νὰ τὰ ἐμπιστευθῇς ὅλα. Ἐμπρός, πές μου ἀμέσως, ἐδῶ καὶ πόσον καιρὸ εἶσαι χλωμή;

—Μὰ δὲν ξεύρω, Ζάκ, καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι ἡ Ραϋμόνδη ἀπατᾶται.

—Αὐτο σημαίνει ὁτι δεν θέλεις νὰ μοῦ πῆς τιποτε... ἀνέκραξε τότε ὁ Ζὰκ μὲ τονον φωνῆς ἀπότομον.

—Μὰ δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτε...

Ὁ Ζακ ἔκαμεν ἕνα κίνημα θυμοῦ, ἡ ἐπιμονὴ αὐτὴ τῆς Λινέττας τὸν εἶχεν ἐξερεθίσει καὶ ἡ νεαρα γυναικα τον ἐκύτταζε λυπημένη, ἀλλὰ ἠμποροσε νὰ τοῦ ὁμολογῆσῃ τὴν ἀφορμὴν τῆς λύπης της; Ἠμποροῦσε νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθῇ οτι εἶχε κουρασθῆ νὰ ἐπλίξῃ εἰς ματην ἕνα ξανθὸ κεφαλακι; Ἠμποροῦσε νὰ τοῦ εἰπῆ οτι τὴν ἔτυπτεν ἡ συνείδησις διὰ τὴν ἐξοδίαν τοῦ Γκαϊ;

Ὄχι! Πιοω ἀπὸ τὸν φίλον ἐκρύπτετο ὁ σύζυγος καὶ ὅ,τι θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνεχῇ ὁ ἕνας, δὲν θα ἦτο δυατόν νὰ τὸ συγχωρῆσῃ ὁ ἄλλος. Κι' ὅμως θα ἦτο τοση ἀνακουφισις γι' αὐτὴν νὰ ἠδύνατο να ὁμιλῆ ἐλεύθερα δια τον δυστυχῆ ἐξοριοτον που μετ' ὀλίγας ἡμέρας θα εὑρίσκετο τόσον μακρὰν τῆς Γαλλιας!

Ἂν δὲν ἐφοβεῖτο τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ Ζάκ, τότε θὰ τοῦ ἔλεγε νὰ μεταβῆ εἰς το Χερβοῦργον καὶ ἐκεῖ ὅταν τὸ πλοῖον τοῦ Γκαϊ θ' ἀνεχωρει, θα ἔσειε το μανδηλακι της διὰ νὰ τοῦ δεῖξῃ ὅτι ἐλυπεῖτο σὰν ἀδελφῆ, σὰν μία καλη φιλη διὰ τὴν ἀνοχώρησιν του... Ἀλλὰ ἡ ἀνακούφισις αὐτὴ τῆς ἦτο ἀπηγορευμένη καὶ ἦτο καταδικασμένη νὰ τὴν ὑπτῇ διαρκῶς ἡ συνειδησις.

Αἴφνης ἡ φωνὴ τοῦ Ζὰκ τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸς σκέψεις της.

—Ποῦ εἴμεθα; τὴν ἠρώτησε.

Ἀνετιναχῆ σύσσωμος, ὀλλὰ ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ, προσπαθοῦσα νὰ κρύψῃ τὴν ταραχήν της:

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΕΥΓΕΝΟΥΣ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΙΜΗΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΙΡΗ

16 16

Καὶ μετ' ὀλίγον, ὑπερβᾶσα καὶ τὴν τελευταίαν καμπήν, ἡ Μαίρη ἐπεφάνη εἰς τὸ ἄνοιγμα τοῦ κιοσκιοῦ.

Ἡ Μαίρη ἀντίκρυσε τὸν Μιμῆκον. Ὁ Μιμῆκος ἀντίκρυσε τὴν Μαίρην. Καὶ ἐπροχώρησαν ἀμοιβαίως ὁ εἷς κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν ἄλλον.

Οἱ ἀναγνῶσται ἂς μὴν ἀναμένουν θεατρικοὺς ἀναγκαλισμούς, κρουνοὺς δακρύων καὶ μεγάλας λέξεις. Οἱ θεατρισμοὶ εἶνε ἴδιοι τῶν ἐπιπολαίων αἰσθημάτων. Μόνον ὁ ἄσθενὴς καὶ ἀνειλικρινὴς ἔρως ζητεῖ νὰ συγκαλύψῃ τὴν γυμνότητά του ὀπισθεν πομπωδῶν ἐκδηλώσεων Ὁ ἀγνος, ὁ δυνατός, ὁ πραγματικὸς ἔρως δὲν ἔχει ἀνάγκην τῶν ἐκδηλώσεων αὐτῶν, τὸς ἀποστρέφεται μόλιστα, διότι βεβηλώνουν τὴν ἱερότητά του. Οὐδέποτε ἀνθρώπινα χείλη τὰ δυνηθοῦν νὰ ἑρμηνεύσουν εἰς λέξεις τοὺς θείους παλμοὺς καρδίας ἐρώσης. Καὶ δι' αὐτὸ ὅταν ὁμιλῇ ἡ καρδία, ἀνάγκη πᾶσα νὰ σιωποῦν τὰ χείλη.

Τοῦτο συνέβαινε καὶ ἐν προκειμένῳ.

Μόλις οἱ δύο ἐραστοὶ προσηγγισαν ἀλλήλους καὶ διεσταύρωσαν διὰ μίαν εἰσετι φορὰν τὰ βλέμματά των, τὰ βλέμματα των ἀμέσως κατόπιν ἐταπεινώθησαν πρὸς τὸ ἔδαφος, ἀντήλλαξαν μίαν χειραψίαν καὶ ἔστησαν ἄφωνοι, ἀκίνητοι, δισταττικοί, ὡσὰν νὰ ἐξίσταντο καὶ αὐτοὶ πρὸ τοῦ μεγέθους τῆς εὐτυχίας των,ὡσὰν νὰ μὴν ἐτόλμων ἀκόμη νὰ πιστεύσουν εἰς τὴν πραγματικότητα τῆς συναντήσεώς των. Καὶ δὲν ὡμίλουν. Τι ἠδύναντο νὰ εἰπουν ἀντάξιον τῆς μυστικῆς ἐκείνης τελετουργίας τῶν ψυχῶν των;

Αὐτομάτως, ὡσὰν ἀπὸ φόβον μὴ τοὺς ἀτιληφθοῦν βέβηλα βλέμματα, κατηυθύνθησαν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κιοσκιοῦ καὶ ἐκάθησαν εἰς τὸν πλεκτὸν πάγκον του. Ἐκάθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων, ὁ ἕνας κοντὰ πρὸς τὸν ἄλλον καὶ ἠτενίζοντο τώρα μὲ θάρρος καὶ μ'ἀμοιβαίαν ἐμπιστοσύνην.

Τέλος, πρῶτος ὁ Μιμῆκος διέκοψε τὴν κατάνυξίν των. Ἐζήτει νὰ εὕρῃ μίαν λέξιν ἀνταξίαν της, ἀλλ' ὅλαι τοῦ ἐφαίνοντο κατώτεραίτης. Καὶ μόνον μία ἀνῆλθεν αὐθορμήτως εἰς τὰ χείλη του.

—Ἀδελφή μου! ἐψιθύρισε γαλλιστὶ ὀχρός, συγκεκλονισμένος, ἀντικρύζων αὐτὴν ὡς ὑπέργειον ὄνειρον, τὸ ὁποῖον ἐφοβεῖτο μήπως ἴδῃ ἐξαφανιζόμενον αἴφνης ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

—Ἀδελφὴ ψυχή! ἐπανέλαβε μετ' ὀλίγον.

Ἡ Μαίρη δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀντικρύζῃ ἐπὶ πλέον. Τὸ ὀξὺ καὶ διαπεραστικὸν βλέμμα του, ὅσον τρυφερὸν καὶ ἂν ἦτο ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἔκαμψε τὸ ἰδικόν της πρὸς τὰ κατω. Ἡ συγκίνησις τὴν συνεκλόνιζε.

—Ἀδελφέ μου! ἀπήντησε καὶ αὐτὴ μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε.

Διὰ πρώτην φορὰν συνησθάνετο τὴν ἱερὸν σημασίαν τῆς λέξεως αὐτῆς. Ὁ ἔρως των ἦτο τόσον ἁγνὸς καὶ ἰδανικός, τόσον ὑπέρτερος τῶν ταπειοτήτων τῆς ὕλης καὶ τῶν ὀρεξεων τῆς σαρκός, ὥστε μόνον πρὸς τὴν ἀδελφικὴν ἀγαπην ἠδύνατο νὰ παροβληθῇ. Ἦτο ὁ ἔρως δύο ψυχῶν καὶ ψυχῶν ἀδελφῶν.

Καὶ ἡ συγκίνησις της ηὔξανε. Τώρα ἀτελογίζετο τοὺς δηλητηριώδεις λόγους τοῦ κηδεμονος της Χαΐδερ, ὁ ὁποῖος τόσον πολὺ ἐπέμενε νὰ τὴν πείσῃ ὅτι ὁ Μιμῆκος θὰ εἶνε καὶ αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιπολαίους νεανίας οἱ ὁποῖοι το θεωροῦν διοσκέδασιν νὰ παιζουν μὲ τὴν καρδίαν των κοριτσιῶν διὰ νὰ περνοῦν τὴν ὥραν των. Ἀ! πόσον καλὰ ἔκαμε νὰ τὸν δωψευσῃ κατηγορηματικῶς... Ἡ διαίσθησις τῆς δὲν τὴν ἠπάτησεν· εἶχεν ἐκεῖ ἀπέναντί της ἐκεῖνον ἀκριβῶς ποὺ ἐφαντάσθη. Ἕνα νέον σοβαρον, εὐγενῆ, τὸ ὁποιον ἡ καρδία ἔπαλλε μὲ παλμοὺς ἐξ ἴσου πρὸς τὴν ἰδικήν της πορβενικούς. Ὁ τρόμος τὸν ὁποῖον τῆς εἶχεν ἐμπνεύσει ὁ παιέρας της δια τὸν ἔρωτα, ἐξηφανίζετο ὡς διὰ μαγείας ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Μιμηκου καὶ ἠσθάνετο μιαν ἄπειρον ἀνακούφισιν, καὶ ἐδοκίμαζε τὴν ἀνάγκην νὰ τον εὐχαριστῆσῃ διότι τὴν ἀπήλλαξε τοῦ ἐφιάλτου αὐτοῦ.

Ἐκ παρολλήλου δ' ὁ Μιμῆκος ὅσον ἔβλεπε τὴν συγκίνησίν της, τόσον ἐπείθετο περὶ τῆς εἰλικρινειας τοῦ αἰσθήματός της, καὶ ἤθελε νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ, νὰ τὴν ἀνυψώσῃ ὑπερ αὐτόν, νὰ ταπεινώσῃ τὸν ἑαυτόν του ἀπέναντί της, διὰ νὰ τῆς δεῖξῃ ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ εὐγνωμονῶν, ὁ ὀφείλων νὰ τὴν εὐγνωμονῇ. Μὴ γνωριζων δὲ πῶς ἀλλέως νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ ἔδραξε τὰ χέρια της καὶ τὰ συνέθλιψεν ἰσχυρῶς ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του.

—Μοῦ ἀπεδωσατε τὴν ζωήν... σᾶς εὐγνωμονῶ! εἶπε μὲ φωνὴν σταθερὰν τῶς ἀ Μιμῆκος.

—Σεῖς μοῦ ἐγνωρισατε τί εἶνε ἡ ζωή! ἀπήντησεν ἡ Μαίρη ἐπίσης ἐντόνως, διὰ νὰ μὴ τον ἀφήσῃ ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ εὐχαριστησις της ἐπὶ τῇ συναντήσει της ἦτο κατωτέρα τῆς ἰδικῆς του.

—Πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω; ἐπανέλαβε.

—Μὲ τὸ νὰ μὲ βεβαιώσετε ὅτι δὲν σᾶς εἶμαι τελείως ἀδιάφορος...Καὶ αὐτὸ μόνον θὰ μοῦ ἤρκει! ἀπήντησεν ὁ Μιμῆκος.

—Μὴ βλασφημεῖτε! Ἐὰν μοῦ εἶσθε ἀδιάφορος, θὰ μ' ἐβλέπατε ἐδῶ;

—Ὦ, συγγνώμην, δεσποινις!... Δὲν ἐσκέφθην νὰ ὑποτιμησω τὴν ἀξίαν τῆς ὑποσης τὴν ὁποιαν ἐκάματε νὰ δεχθῆτε το ραντεβου μου... Ἀλλὰ ξεύρετε, ὁ μεγάλος ἔρως εἶνε πάντοτε ἐπιφυλακτικός, δυσπιστος... Δυσκολεύεται κανεὶς νὰ πιστευσῃ εἰς μίαν τόσον μεγάλην εὐτυχίαν...

—Ἔκτος ἐὰν εἶνε ἀπιθανὴ καὶ πραγματική, διέκοψεν ἡ Μαίρη.

—Ναί, ἔχετε δίκηο... ἀπτὴ καὶ πραγματικὴ ὅσον ἡ ἰδική μου αὐτὴν τὴν στιγμήν

—Καὶ ἡ ἰδική μου ἐπίσης!

Καὶ ἔσφιξαν ἐπὶ μᾶλλον τὰ χέρια των. Εὑρίσκοντο ὑπὸ τὴν γοητείαν τῶν βλεμμάτων ἀλλήλων.

—Ἀλλὰ, λέγουν ὅτι ἡ εὐτυχία δὲν διαρκεῖ καὶ πολύ, εἶπεν εἰς τόνον κάπως μελαγχολικὸν ἡ Μαίρη.

—Ἴσως διότι ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου εἶνε πολὺ βραχεῖα, ἀπήντησεν ὁ Μιμῆκος, ἀντιληφθεὶς τὸν ὑπαινιγμόν.

—Ὦ, τότε εἶνε ὑπεραρκετή! Ἀλλ' εἶνε ζήτημα ἐὰν δικαιοῦται κανεὶς νὰ δεχθῇ μίαν τοσην θυσίαν.

—Εἰς τὸν ἔρωτα αἱ θυσίαι εἶνε ἀμοιβαῖαι.

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔχομεν καθῆκον νὰ τὰς δεχόμεθα, διὰ νὰ τὰς ἀντεποδίδομεν.

—Εὐχαριστῶ, δεσποινίς, ἀλλὰ δὲν θὰ τολμήσω ποτὲ νὰ ζητήσω ἀπὸ μέρους σας καμμίαν θυσίαν. Μόνον νὰ μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἀγαπῶ, αὐτὸ μοῦ φτάνει....

Καὶ ἐνθουρρυόμενος ἀπὸ τὸ ἴδιον τὸ οἴσθημά του, προσέθεσε μετὰ ζέσεως: «— Δεσποινίς, δὲν εἶμαι ἄνθρωπος τῶν μεγάλων λόγων καὶ τῶν κενῶν φρασεων, καὶ ἂν σᾶς εἶπα ὅτι ἡ ζωή μου σᾶς ἀνήκει, τὸ εἶπα διοτι πράγματι αἰσθάνομαι ὅτι ἀφ' ἧς σᾶς ἠτένισα διὰ πρώτην φορὰν ὅλας τὸς ἡμέρας μου καὶ ὅλας μου τὰς νύκτας, ἐν ὅσῳ ζῶ, θὰ τὰς ἀφιερώνω εἰς τὴν λατρειαν σας. Καὶ αἰσθάνομαι ἀκόμη ὅτι πρὸς χάριν σας εἰς πᾶσαν στιγμὴν εὐχαρίστως θὰ ἐβάδιζα πρὸς τον θάνατον ψυχραίμως καὶ ἐκ τῶν προτέρων ἀποφασισμένος νὰ τὸν συναντήσω. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

Προσοχή! Μαθηταί, φοιτηταί, φιλολογοῦντες. Θέλετε νὰ διαβάζετε οἱαδήποτε βιβλία μὲ μόνον 2 καὶ 25 κατὰ μῆνα; Ἐγγραφῆτε δι' ἐπιστολῆς ἢ προφορικῶς εἰς τὴν δανειστικὴν βιβλιοθήκην Βουτέρη, Πρωτογένους 15, ἑκάστην Κυριακὴν 10—12.

—Τὸ Τρελλὸ Κρητικόπουλο ἐγκατασταθὲν ἐνταῦθα παρακαλεῖ τοὺς ἀνταλλάκτας καὶ ἀνταλλακτρίας του ὅπως; ἀπευθύνωνται τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ νέον ψευδώνυμον «Ἀτυχὴς Ἔρως», Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Ὡραῖον φύλον Σὺ ποὺ κρατεῖ; μὲ τὴν σαγηνευτική σου δύναμι τὸν κόσμον ὅλον περὶ σε, καὶ σκορπᾶς τόσες χαρές, ἀνοιξέ μου καὶ μένα τὴν πόρτα τῆς χαρᾶς. Ἔχω τόσην ἀνάγκην ἀπ' τὴ θερμὴ τὴ γλυκειὰ ἀκτίνα Σου. Ἀπὸ παντοῦ ἀλλ' ἀπ' τὴν Κων)πολιν, τὴν Σμύρνην. τὴν Θεσσαλονίκην καὶ τὸ Ἀγίνιον, θὰ μοῦ δώσης δύναμι καὶ χαρὰ καὶ θὰ Σ' ἀνοίξω μπρός Σου τὴν πραγματικὴ εὐτυχία. Γρ ἰψατε Β. Βυζαντινόν ρ. r. Θεσσαλονίκην.

—Κύριε Γεώργιε Χρ., κάρταν μου γαλλιστὶ ἐλάβατε; Γνωστοποιήσατέ το μοι εἰ δυνατόν.

Oleandre

—Χωριατοπουλα ἑπτὰ ἐπιστολὰς εἰς τὸ poste, ἔλαβον τρεῖς· ἀπαντήσατε. Γνώριζε πῶς εἶναι σὺ τῆς ψυχῆς μου ἡ ψυχή. Ὁ Μίμης ἡ ὁ «Ὑ τερήφανος Σπουδαστής».

—Ἐπτανήσιαι δεσποινίδες· χάνετε ἐὰν δὲν ἀλληλογραφήσετε μὲ «Σβυσμένο ἀστρον» ρ. r. Ἰωάννινα.

—Νέος 25 ἐτῶν ἀνταλλάσσει ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς μετὰ δεσποινίδων· «Ξενητεμμένο Κρητικόπουλο», ρ r. Ὀσένιτσαν.

Ἀνταλλασσω c. p. καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας ἡλικίας 18 –22 ἐτῶν. Προτιμῶ ἐξ Ἀθηνῶν, Χαλκίδος, Κω)τόλεως. Γράψατε Λέα-δρο», ἀξιωματικόν 2ου Συντάγματος Πεζικοῦ. 1ος λόχος, Τ. Τ. 922.

—Εὐγενεῖς καρδίαι (ἐὰν ὑπ'ἀρχῃ ἀκόμη καμμία) ἐννοήσατέ με... Ἀλληλογραφῶ μόνον μὲ κορίτσια 14-17 ἐτῶν ἐξ ἐπαρχιῶν (ἔστω καὶ ἂν δισμένουν εἰς Ἀθήνας) ἀρίστης ἠθικῆς μορφώσεως ἐξεχουσῶν οἰκογενειῶν καὶ ἀπαραιτήτως αἰσθανόμενα κλίσιν εἰς τὸ συγγράφειν. Ἐπιθυμῶ γυναῖκα καλλονῆς. Σκοπὸς ἱερος. Δευτέρα ἐπιστολὴ ἀνταλλαγὴ φωτογραφιῶν. Γράψατε· Κουβαρᾶν, Ἰθάκην.

—Νέοι καὶ δεσποινίδες, ἄλτ. Δέχομαι ἀνταλλαγὴν ἐρωτικῶν κλίσεων καὶ c. p. πανταχόθεν. Γράψατε «Ὀθέλλον» p. r. Δομένικον Ἐλασσῶνος.

—Ἀνταλλάσσω c. p. ἐπιστολὰς καὶ φωτογραφίας μὲ δεσποινίδας ἐξ Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Κρήτης, Κυθήρων, Κων)τόλεως καὶ Σάμου· Διεύθυνσις «Amicus» C)o Post Office Ballina N. S. W. Austra ia.

—Λιμοκοντόρε Χαλκίδος καὶ Κ. Ἀπ ἕναν ἐκ τῶν δύο γνωρίζω προφορικῶς· φυλαχθῆτε καὶ μὴ τα βάζετε μὲ τὴν ἀνώνυμον Συμμορίαν, διότι θὰ εἶσε κοπὰ ἡ ἀτοκάλψεις σας. Ὁ γενικὸς ἀνιχνευτὴς ὅλης τῆς Ἑλλάδος, τῆς πανισχύρου ἀνωνύμου συμμορίας «Μαῦρο Στιλέτο».

—Δεσποινίδες ἀλλὰ καὶ νεαραὶ χῆρες Ἀθηνῶν, Κων)πόλεως καὶ Σμύρνης. Ἀνοίγω σήμερα για Σᾶς μιὰ θερμὴ ἀλληλογραφία μὲ μονοδικο τὸν ἅγιο σκοτό. Γράψατε «Σ' Ἐ εεῖνον» ρ. r. Θεσσαλονίλην.

—Ζωιοτόπουλον· ἀνυπομονῶ ἴδω ἀποτελέσματα ἐξετάσεων. Δ)δι Μ Π. Σια· ἐλάβατε συστημένα; γιατὶ δὲν ἀπαντᾶτε; μήπως ἐρωτικὰς καὶ φωτογραφίας μόνον; Ἀπαντήσατε μέσῳ «Σφαίρας». Ν. Π. Χημικέ· Πρόσκοπος ἀνυπομονεῖ. Βραχεῖα ἐλήφθη; Marie, Κοζάνη.

—Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς ἰταλιστί, ἑλληνιστὶ καὶ γερμανιστί. Γράψατε· G. C. Kottas Friedrichstr 108 Pension Lemre Berlin, Allemagne.

—Βιολετα τοῦ ἀγροῦ, Ἀνεμώνη, Μὴ μοῦ ἄτου, δέχεσθε ἀνταλλαγήν; Γράψατε ὡς ἀνωτέρω G. C. Kottas.

—Η δεκαεπταέτις δεσποινὶς Διάνα· Καρὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἀνταλλάξῃ ἐπιστολὰς καὶ κάρτας μὲ ὥμμορφα, κομψὰ καὶ πεπαιδευμένα τρελλόπαιδα ἐχοντα ἡλικίαν 17—25 ἐτῶν. Ἂς γράψουν ἁπλᾶ καὶ πεταχτὰ εἰς ὅ,τι εἴδους θέμα θέλουν. Διάνα Καρέν, p. r. Ἀθῆναι.

—Μαχαραγιὰν Ἄστρων, ἐπιστολὴ ἐλήφθη; Ἀπαντήσατε. «Ζιγκομάρ».

—Ψηφισατε ὅλαι καὶ ὅλοι τὴν ὡραίαν Ἀνεμώνην γιατὶ ἀξίζει νὰ ἴδῃ πρώτη. Μ. Ἀεροπόρος Σέδες.

—Διὰ πρώτην φορὰν εἰσερχόμενος εἰς τὸ μυροβόλον σαλονάκι τῆς «Σφαίρας», αἰτῶ ἀλληλογραφίαν μὲ αἰσθηματικὰς δεσποινίδας πρὸς ἀνακουφισιν τῆς βαρυαλγούσης καρδίας μου. Γρ ψατε «Σταχτὶ αὐτοκ νητο» Γρ. «Σφαίρας».

—Κυρίους Σ. Σ., Α. Κ., ●. Καλ., Ν. Ρ. καὶ Π. Δ. Μιτυλήνην· Κυρίους Ε. Α. καὶ Ι. Ἀπ. Ἀθήνας. Παρακαλῶ νὰ παύσετε ἐνοχλοῦντες μὲ μὲ τὰς διαφόρους; διὰ συνεχῶν ἐπιστολῶν προτάσεις σας. «Μαργαρίτα».

—Κύριον Ι. Π. Λυποῦμαι μὴ δυναμένη ἀποδεχθῶ εὐγενῆ καὶ τιμητικήν σας πρότασιν. Ἐπιστολήν σας ἐπέστειλα. «Μαργαρίτα».

—Ὡραιοπαθῆ. Ἡ διεύθυνσίς μου εἶνε γραφεῖα «Σφαίρας». Ἀγράμπελη.

—Συμμορία Μ. Δαιμόνων· ἔγραψα. Ἀλάνι Χαλκίδος ἀούα «Δύο Κυνηγοί».

—Νεαρὸς Ἰσραηλίτης ζητεῖ ἀνταλλαγὴν c. p. μὲ Ἑβραιοπούλας. Προτιμῶ Ἀθηνῶν, Χαλκίδος. Γράψατε Νεφθαλὴμ Κοὲν διὰ «Ἀσπίδα τοῦ Δαβὶδ» Χαλκίς.

—Marguerite. Je vous en supplie reponde- vite à ma lettre. Encore une fois je suis tout à vous. Lucien Sab.

—Δεσποινὶς Κόκκινο καπελλάκι, πράσινη ζακετοῦλα—ἀτμόπλοιον Ὕδρα, Σαββάτο. Ἐνδυμεῖσαι τὸ Ναυτάκι; ἀγωνιᾶ γιὰ σένα· τὶ θὰ ἐλέγατε διὰ μίαν ἀνταλλαγήν; «Ἀπόπαιδο τῆς Μοίρας» Θυρὶς 51 Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς μὲ νέους μορφωμένους καὶ μὲ νέας. Γράψατε «Νύμφη τοῦ Παρνασσοῦ» p. r. Λεβάδειαν.

—Μαῦροι Ἱππόται Ἰδρύθη συμμορία ἐν τῷ σαλονίῳ τοῦ Περιοδικοῦ «Σφαῖρα», σκοπὸν ἔχουσα τὴν ἀποκάλυψιν πάντων τῶν ψευδωνυμούχων. Γεν. Ἀρχηγὸς ΑΗΤΗΤΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ. Ἀρχηγοί «Μαῦρος Ἱππότης» «Αιειλίκτος Ἱππότης». «Ἀσύλληπτε» ὑποταγὴν ἢ συμμαχίαν, ἄλλως σᾶς ἀποκαλύπτομεν «Ἀήττητος Ἱππότης». Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι πανταχόθεν. Γράψατε Θυρὶς 52 Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Ἔνα μαραμένο λουλουδάκι ζητεῖ ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν καὶ c. p. πανταχόθεν μὲ ἀθῶας ὑπάρξεις ποὺ νὰ ἐννοοῦνται καὶ νὰ ἀλληλοπαρηγοροῦνται. «Μαραμένο Λουλουδάκι» p. r. Κόρινθον.

—Moulin Rouge Ἀνώνυμος Ἑταιρία ψευδωνυμούχων. Ἡ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἰδυθεῖσα ἑταιρία, σκοτὸν ἔχει τὴν ἀνταλλαγὴν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν, κάρτ-ποστάλ, περιοδικῶν καὶ βιβλίων. Κηρύσσει πόλεμον κατὰ τῶν καρτοσυλλεκτῶν καὶ καρτοσυλλεκτριῶν. Δέχεται συμμορίτας καὶ

ΤΟ ΕΠΤΑΗΜΕΡΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΥΘΥΜΟΝ ΟΨΙΝ ΤΟΥ

Τὰ Ραβασάκια τοῦ Μητρούση

Περδίκω μ' π'λί μ' Δυὸ γαϊδάρ' — ὀξὸν ἀπ' ν' ἀφιντιά σ' — μάλλουναν σὶ ξένουν ἀχιρῶνα, σὸν κὶ νὰ λιέμι οὔ Βλάμ'ς οὔ ἴφ'ς κὶ οὔ κυρδάσκαλους οὔ Ἀγκαθάγγιλους τσακώνουντι πιρὶ τοὺ βουλιεφτ'λῆκι τ'ς «Σφαίρας», σὰν κὶ εἶνι τ' ἀμπιλουχώραφου τ' πατέρα τ'ς, δίχους νὰ βοίν'ν' μὶ νοῦ τ'ς πῶς ὅτ' ὑπάρχ' κὶ νούμιρου τρία — μὶ τοὺ σ'μπάθειου — ἀπ' ἔδου, ἰλόου μ' μ' ἄλλα λόγια, ἀπ' θὰν τ'ς φόου τοὺ μάτ' στ'ν ἀϊκλουή. Θὰ ν' ἔβγου βουλιεφτὶς μὶ τοὺ ὑπιριψοῦντι κὶ' ὅποιους μὶ ζ'λειβ' νὰν τ' βγῇ τοὺ διξί τ' τοὺ μάτ' — ἂς εἶνι κὶ τοὺ ζιρβί, τοὺ ἴδιου μ' κάν'. Τοὺ ἰκλουικό μ' σύνθημα θὰ νεῖνι τοὺ τσαρούχ', τσαρ'χάκι ἔνδουξου κὶ τρυπ'μένου κὶ ἄϊους οὔ Θειός, ὅϊ τὰ μπιλιερίνια τ' Ἀγκαθάγγιλου κὶ τὰ σκαρπίνια τ' Βλάμ'. Κὶ τοὺ παρασύνθημα τσικοῦρ'! Ὅποιους ἀντικραίν', μίνια στοὺ καύκαλου κὶ πάρτουν κάτ' καλὸς οὔ μακαρίτ'ς. Ἀμ πῶς δά, τ'ς ἀμάδις θὰ παῖ' κὶ [illegible]

Κὶ' ἀπὲ θὰ μ' βγάλ'νι κὶ' ἕνα τραγοῦδ' ἀπ θὰ λιέει: Τοὺ λιένι τὰ πουλάκια
μέσα στὰ ρέμματα
θὰ νἄβγῃ οὔ Μητρούσης
ἔὲν εἶνι ψέμματα.

Θὰ βγάλ'μι ἔτσ' γιὰ μανία κὶ' ἕνα τραγοῦδ' τ' Βλάμ' νὰ λιέει:
Σ' πρέπ' οὐρὲ καψουβλάμ'
στοὺ γάϊδαρου νὰ μπῇς
νὰ πᾶς στοὺν Πετρουνικου
νὰ πέῃς νὰ πνιγῇς.

Ἔ ρὲ ντὲ καὶ ντὲ τὶ θὰ γένιτι σὰ θὰ πααίν'νι οἱ ψημφουφόρ' γιὰ νὰ ψ'φισ'νι. Θὰ βαϊζ' οὔ τόπους ἀπ' τὰ χουγιατὰ «Μήτρους... Τσαρούχ'... Ρούμελ'». Ἄσε δὰ ὄντις θὰ ρουβουλᾶν οἱ οὐρεινοὶ δῆμ', ὅλου τοὺ σ'γγιουλόϊ μ' κὶ' οἱ σ'μπιθερουκούμπαρ' μὶ τὰ γκισέμια, τ'ς Βλαχουδημάρχ'ς μαθὲς μπρουστά, κὶ' αὐτίν' σὰν τραγιὰ ἀπόκοντα. Θὰ μαυρίσ' ἡ γὶς ἀπὸ σκούφια κὶ μαν'κουκάπ' κὶ λερὴ φ'στονελλοῦλα.

Θὰν τ'ς βάλου κατ' οὐλ'νούς. Οὔτι Μπενιτζέλους, οὔειδι δικάξ', μάειδι οὔ Ἀη-Σκάθαρους — μιγάλ' ἡ χάρη τ' — ἀπατός τ' νὰ κατιβῇ κὶ νὰ βάλ[illegible] δὲ θὰ πιάκι μπάζα μπρουστά μ'. Οὔλ'[illegible] θὰν τ'ς παρου κὶ δὲ θ' ἀφήκου νὰ [illegible] κανὲς ἄλλους βουλιεφτὴς!

[illegible] ; Τὶ [illegible] κὶ τ'ς παραμάνις, γιὰ τὰ ραῦρα σ' μάτια, ἢ γιὰ νὰ κάνου κόμμα; Κόμματους ἢ μίνια σὰ δῶ, θειουκόμματους ἢ ἄλλ' σὰ κεῖ, τ'ς φέρν'ς βολτα μιτὰ τοῦ θ' κοῦ σ' τ' κόμματους κὶ ξιρουκόμματους κὶ γένισι ἀμέσους κουμματάρχ'ς. Κι' ἡ ἀφιντιά σ' ἀπ' αὐτοῦ πάλε γιὰ τοὺ κόμμα δὲν πάσκιζις ὄντες πουλιτεύουσαν μὶ τοὺν μὲν κὶ μὶ τοὺν δὲν κάτ' στὰ χουράφια;

Ἰγὼ νὰ σ' ποῦ τ' μαύρ' ἀλήθεια, ἔλιεγα ν' ἀφήκου γιὰ οένα τοὺ βουλιεφτ'λῆκ' σὰ σουφρατέεια λιγεὴ κὶ ξιρουψ'μέν' ἀπούεισι κὶ γὼ νὰ πάου γιὰ δήμαρχους. Μ' ἔλα π' ἔχ'νι ἄλλ' ἀράδα γιὰ δ'μάρχ'. Πρῶτους κὶ καλλίτιρους οὔ Τοὶν-Τοὼν ἀπ' ἰξὸν π' θὰ μᾶς κάν' σύμμαχ' μὶ τ'ν Κίνα κὶ τοὺ Τὸμ-τοὶμ γιὰ νὰ φέρ'ν'μι μαϊμοῦδις μαθὲς — καλὴώρα ἰλόου σ' — λιέει πῶς θὰ βάλ' κατασπάν' σ' οὔλ' τ'ν Ἀνθήια μίνια μιγάλ' τέντα νὰ μὴν τ'ν πιάν' π'θινὰ κὶ π'θινὰ οὔ γήλιους κι' οἱ βρυχάδις, τοὺ θέρου θὰ στήσ' ἕνα φυσερὸ στοὺ Λ'κοβητὸ νὰ μᾶς κάν' ἀέρα νὰ μὴν κοψών'μι κὶ του χειμῶ θὰ βαίν' φουτιὰ στούν Ἐληῶνα νὰ μὴ μοργα'μι. Κὶ δέφτιρους οὔ Προπρᾶς ἀπ' γιὰ νὰ μὴν ἀπουσταίν'νι οἱ Ἀνθηαῖοι, θὰ φκιάσ' οὔλ' τ'ς δρόμ' τ'ς Ἀνθήιας νὰ πααίν'νι τοὺν κατήφουρου κὶ κανένας τοὺν ἀνήφουρου. Γιὰ δαυτου ἂς ἔβγου ἰγὼ τα ρα βουλιεφτὴς κὶ μὶ τ' ἄλλου ταξεῖδ' βγαίν'ς κὶ σύ, γιὰ νὰ προυκόψ' τοὺ Ἔθνουν.

Ταῦτα κὶ μένου γειά σ' κι' ἀντίου μ'

Μήτρους Κουρ'νόγαλους

Τέους ἀρρεβουνιαστ'κὸς κὶ νῦν κὶ ἀεὶ ὑπουψήμφιους βουλιεφτής.

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΝ

Ἡ Μουσουλμανικὴ κοινωνία τῆς Κωνσταντινουπόλεως διατελεῖ ἐν συγκινήσει ἐξ αἰτίας ἑνὸς ἐρωτικοῦ δράματος, θῦμα τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε μία ἐξαιρετικὴ κοκόττα τῆς Τουρκικῆς πρωτευούσης, ἡ χανούμ Μεδηχᾶ, τῆς ὁποίας παραθέτομεν τὴν φωτογραφίαν.

Τὴν ἐφόνευσε μέσα εἰς τὸ αὐτοκίνητόν της ὁ τελευταῖος ἐραστής της Χαμδῆ βέης, πλουσιώτατος ὑφασματέμπορος. Καὶ τὴν ἐφόνευσε διὰ λόγους ζηλοτυπίας, διότι τῆς Μεδηχᾶ δὲν τῆς ὁρκοῦσε τὸ παχύτατον πουγγί του. Ἦτον ἐξαιρετικὰ σπάταλος, κοκέτα ἐπιδεξεομανής, καὶ τοῦ ἔκαμνε ἀπιστίες. Πρὸ ἐτῶν εἶχε διατελέσει ἐρωμένη καὶ τοῦ διαβοήτου ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν Τζαβὴτ βέη.

Τοῦ Βλάμπ τὰ καμώματα

ΣΤΟ ΜΠΑΚΑΡΑ

Εἶχα δυὸ τάλλαρα, ρὲ Μανιὼ πολυτάλαντη, κὶ' ἤθελα νὰν τὰ κάνω τριάντα δυό. Τὶ ἄλλη μηχανὴ ἔμενε πέρι νὰ πᾶ νὰν τ' ἀκουμπήσω στὸν καβάλλο, κὶ' ἂν κέρδιζα νὰν τὰ βαρήσω πάρολη, τσέτε, τσιγκουΐνα νὰ βγάλω καὶ κατιντὶς γιὰ τὰ μικρά μου ἔξοδα. Κὶ' ἂν τἄχανα; θὰ μοῦ πῇς. Ἄσκετον αὐτό· σᾶμπως συμβόλαιο ἔχω ἀπογράψει μὲ τὴν τράπουλα. Ἐδῶ τύχη εἶνε καὶ γυρίζει· ἂν τὴν ξεστρεβώσῃς σὲ κανένα σταυροδρόμιο, ἔχει καλόν, ἀλλοιῶς μένεις βέρτζινος καὶ μασσᾶς ἀέρα φρέσκον — ναί! σιγὰ τὸν πολυέλαιο μήμπως καὶ πρώτη βολὰ θὰν τὸ πάθουμε! Κι' ἐξ ἄλλον νὰ στὸ πῶ τὸ πορανοῦθι; Τῇ σήμερις ἡμέρα δέκα δραμὸς γιὰ τὶς ἔχεις γιὰ δὲν τὶς ἔχεις οὔτε γιὰ καπινὸ δὲ σοῦ φτάνουνε — ἀντιλείβεσαι τὶ θὲ νὰ σοῦ πῶ; Βάρα τὸ λοιπὸ μέσα στὰ ὅλα καὶ ἢ τοῦ ὕψου ἢ τοῦ βάθου — ἀμή; τὴν κορόϊδα κάνεις;

Τροβάω κι' ἐγὼ γιὰ ἕνα κρυφό, μπαίνω μέσα καὶ τοὺς βρέσκω στρωμένους τοὺς μακαντάσηδες νὰ παιζουνε μπακαρᾶ.

— Ρὲ σεῖς λιγάκι ντροπής! τοὺς κάνω. Γυναῖκαι μοῦ γινήκατε καὶ τὸ ρίξοτε στὸ μπακαρᾶ. Χάθηκε ἡ πασσέτα καὶ τὸ ζάρι, νὰ χάνετε τὰ λιανά σας καὶ νὰ φχαριστιώσαστε τζόγο;

Δὲ θέλησα νὰν τοὺς χαλάσω τὸ παιγνίδι γιατ' ἦτανε φίλος μου ὁ μπαγκαδῶρος κι' ἔχανε. Κσὶ κάργα, ποὺ λές, τὰ ταμπλᾶ. Κάθουμαι κι' ἐγὼ στὸ δεξὶ καὶ τσονταίριω τῶνα τάλλαρο. Εἶχε τὸ χέρι ἕνας νεανίας ντιστιγκές, ποὺ τὸν εἶχανε κουβαλήσει γιὰ τὸ σφάγιο τῆς βραδυᾶς. Τοῦ δίνει ἡ μπάγκα πέντε, τραβάει καὶ τὸ κάνει δυάρι καὶ χάνουμε.

— Ἔ, ρὲ πρωτόλειοι, πῶς πουλᾶτε τὰ λεφτά σας, λέω! Ρὲ σύ, τραβᾶνε ποτὲς στὸ πεντάρι, ρὲ ἀγένειε; Τώρα ποιὸς μοῦ πληρώνει ἐμένανε τὴ μίτζα μου;

— Νὰ στὴν πληρώσω ἐγώ, μοῦ κάνει ὁ γκρουπιέρης.

— Ἄ, μὲ τὸ μπαρδόν, περικαλῶ! Ἐγώ, κύριος, κουβεντιάζω περὶ τὸ σωστὸ καὶ τὸν κανονισμὸ τοῦ μπακαρᾶ κι' ὄχι πῶς μὲ διαφέρει γιὰ τὸ τάλλαρο, νομίζω; Ἐγὼ μὲ τὰ τάλλαρα καθαρίζω τὶς πίπες μου, γιὰ νὰ ξέρῃς, κι' ἄλλοτες νὰ μὴ μπροσβλαίνῃς ἐμένανε γιὰ νὰ μὴ σὲ στρεπατσάρω ἄσκημα.

Τόνε βρήκανε, κατάλοβες, τὸ νεαρὸ χρόνια κουτὸ καὶ τοῦ πινίγανε τὰ κατοστάρικα, κι' ἠθέλανε νὰ κάνω κι' ἐγὼ τὴν πάπια ἄνεφ νὰ ξηγηθοῦμε περὶ μίντζα. Τί νὰ λέῃ τὸ μυαλάκι τους! Ἂς τὸ χρωστᾶνε χάρη ποὺ δὲν θέλησα ν' ἀνοίξω φασαρίες, γιατὶ ἂν ἐρχόταν χωροφύλακας θὰ κουβάλαγα κι' ἐγὼ κάνα τραπέζι στὸ τιμῆμα, κι' ἐκεῖ θὰ μὲ μαγκώνανε στὰ γερὰ γιατὶ ἔχω κάτι ἐρημοδικίες στὸ πταῖσμα. Γιὰ δαῦτο ἔδωκα τόπο στὴν ὀργὴ καὶ τῶστριψα, στροβὸς ἀπ' τῶνα μάτι ὅμως. Μπῆκα μὲ δυὸ πεντόφραγκα κσὶ βγῆκα μ' ἕνα.

Στεῖλε μου καὶ τάλλο ποὺ μοῦ λείπει, ρὲ καλλικέλαδη, γιὰ νὰ πάω ἀπόψα νὰν τὰ κάνω τριάντα δυό, γιατὶ σοῦπα: μοῦ χρειάζονται. Χειμῶνας πλάκωσε καὶ πανωφόρι δὲν ὑπάρχει — μπανίζεις;

Ὁ Βλάμης

ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΣΤΗΛΗ

Ο ΠΑΠΑΣ

Ἡ Λάμδα
κι' ἡ Κάπα
ἀφράτες
σὰν φράπο,
κι' ἡ κάθε
πράπα
κι' ἡ κάθε
τσουράπα
ποὺ γίνοντται
τάπα
κι' ἀπλώνουν
τὸ κόπα
καὶ πράπα
ὀρὲ πράπα
ἀγόπα
κι' ἀγόπα
τὸν καθένα
μάπα
κι' ἄχ βάχ!
γιὰ τὸ Λόπα
καὶ κρέβουν τοὺς φίλους των μέσ' τὴν ντουλάπα
καὶ πᾶν τὰ μυαλάκια τους ἄπα καὶ ἄπα
γιατὶ θέλουν ὅλες νὰ ἰδοῦνε τὸν Πάπα
τῆς Ρώμης τὸν Πάπα
δὲ μένα ποὺ κι' ἄλλοτες τοὺς τὸ ξανάπα
ἂς ἔρθουν νὰ ἰδοῦνε τὸν Σφαίρας τὸν Πάπα
τῆς Ρώμης τὸν Πάπα...

Ὁ Πάπας Παχώμιος

Σημ. Σ. Ὁ [illegible] εἰς τοὺς [illegible] θρησκευτικ[illegible] μας, προήλθ[illegible] κατὰ γενικ[illegible] ἀπὸ «πάτερ» εἰς [illegible]ηκα ἀφοῦ [illegible] ἐτρόφη καὶ ἐπαγ[illegible] ἐμπρέπει εἰς τὸ νέον ἀξίωμά του, παρέχει δὲ τὰς *Ποπικάς* του εὐλογίας δωρεάν.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Σημερινῶς
μὲ ὁρᾶτε ἀτενῶς
νέτον-σχέτον
καὶ ἄνεπ σιγαρέττον
τὸ ὁποῖον
λόγον ἀψιλίων.
[illegible]
ὁ καπνὸς
αἰσχροκελδῶς
καὶ λίαν ἀκριβῶς
καὶ μὴ πωλῶντες
οἱ καπνοπῶλαι
σιγάρα τῆς πενδαρὸς
χυδαϊστὶ τοῦ κοκορός
οὐδ' ἀνῆλιξ ἐμβακέτα
πρὸς παρέλευσιν
τῆς ἡμερός.
οἰκονομικῶς
καὶ οὐκ δυναμένου πλέον καπνίζαι σελεμιστὶ
ζητοὺς γὸρ παρά τινος «οὐχ ἔχω» μοὶ ἀπαντεῖ
τὰ πράγματα ὥσιν πολλαχῶς σκομβρόζικα,
ἤγουν χαίρετε καὶ ἀνδίον σιγόρα σχερτσόζικα
τὸ ὁποῖον
θὰ κόφσω τὸ κάπνισμα ἐλλείψει ἀργυρίων.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ε. ΚΡΑΝΙΩΤΑΚΗ, ΑΡΣΑΚΗ 2